

Vestitorul

ANUL II, Nr. 17

APARE LUNAR

IULIE 1950

O caterisire cu tâlc

Cu câteva zile înainte de sărbătoarea Învierii și în ajunul deschiderii unui spectaculos proces împotriva a zece demnitari ai bisericii catolice în Cehoslovacia, sinodul lui Justinian Marina s'a întrunit și a hotărât la propunerea mitropolitului renegat, Nicolaie Bălan, „caterisirea și desbrăcarea de haina preoțească” a I. P. S. Mitropolitului Visarion Puiu, cel mai înalt ierarh ortodox român aflat în exil.

Ar fi de prisos să cercetăm de ce putere harică mai dispune un sinod funcționând din grația Anei Pauker, pentru ca hotărârea luată să aibă autoritate canonică. Acuzările ridice și perfide aduse I. P. S. Mitropolitului Visarion Puiu merită să fie însă subliniate, prin atacarea persoanei I. P. S. Sale urmărindu-se feluri mult mai depărtate, decât s'ar părea la prima vedere.

Biserica catolică fiind deocamdată pînta principală a prigonirilor religioase din țările satelite, cazul Mitropolitului Visarion trebuia integrat oarecum în acțiunea Cremlinului de reprimare a „uneltirilor” Vaticanului. Inchizitorii roșii s'au trudit desigur mult pănăce au descoperit în sfârșit că I. P. S. Mitropolitul Visarion Puiu „a conspirat împotriva Bisericii Ortodoxe Autocefale Române, încă din anul 1925, prin aceea că a scris un articol în oficiosul greco-catolicilor din Blaj, *Unirea*, elogiind pe Papa și exprimându-și admirația pentru felul cum acesta își exercită puterea”. Iată un lucru pe care noi nu l'am știut, dar aflându-l ne crește venerația pentru I. P. S. Sa, care a înțeles cu spirit clar văsător, acum un sfert de veac, necesitatea înfrățirii lumii creștine, recunoscută astăzi de toți cei conștienți de pericolele ce amenință Biserica lui Christos.

Mitropolitul Visarion „a părăsit țara fără autorizație și s'a pus la dispoziția imperialismului anglo-american” e al doilea cap de acuzare din raportul comisiei juridice. Se știe că în momentul capitulării I. P. S. Sa se afla în misiune oficială la Zagreb. I. P. S. Sa, care a păstorit mulți ani de pe scaunul mitropolitan din Cernăuți, Bucovina sfâșiată de Ruși, iar ca Mitropolit al Transnistriei a cunoscut pe teren ravagiile tiraniei bolșevice, și-a dat seama că eliberatorii se vor descotorosi repede de colaborarea binevoitoare a partidelor democratice și vor instaura un regim curat comunist. Era firesc deci să se hotărască pentru rămânerea în exil, unde prezența unui ierarh de prestigiu I. P. S. Sale însemna un binevenit sprijin suflătesc pentru comunitatea românească, ruptă vremelnice de patrie. Cât despre punerea I. P. S. Sale „la dispoziția imperialismului anglo-american”, insinuația nu e mai puțin ridiculă decât învinuirea de a fi rămas în străinătate fără autorizația curtosului tovarăș Marina. De remarcat aici e numai opinia exagerată a conducătorilor R.P.R.-ului despre imperialismul anglo-american, pe care-i consideră tot așa de otrăvitori asupra adversarilor reali ai regimului comunist din țară ca și organele N.K.W.D.-ului.

Dar tâlcul „caterisirei” Mitropolitului Visarion apare limpede abia din somația adresată clericilor și mirenilor aflați în străinătate să nu dea nici un fel de ascultare acestui individ și prepupilor lui”. E aproape de neînțeles, cum strategii dialectici din București au putut comite o eroare atât de grosolană, demascându-și prin această recomandare nezocotită intențiile și agenții provocatori din sânul emi-

(continuarea în pag. 2)

„Comunismul materialist subordonează problema omului problemelor economico-sociale. Ori adevărul e că primatul aparține omului, care numai în libertate își manifestă în toată plenitudinea vocația sa activă și creatoare pentru organizarea societății.”

N. Berdiaeff.

Realizări comuniste

Dacă întâmplarea face să dai cu ochii de ziarele regimului din țară, aproape că n'ai altceva de citit în ele decât reportajii extrase din câmpul muncii și al „întregerilor” socialiste. În afară de obișnuitele încordări de arc contra imperialismului anglo-american, lectura zilnică a cititorului se limitează la statistici, la planuri, inițiative și rezultate care interesează sectorul producției economice. Desigur că nu se poate face un cap de acuză acestor ziare din împrejurarea că, în loc să umple coloanele lor cu obișnuita zeflemea politică, scot în evidență aportul constructiv al muncii. Dacă nu ne-am isbi de o altă constatare: superlativele întrebuițate în expresie, nota de frenesie, de patetic, sau mai exact, de excitație, ce însoțește scrisul cotidian al redactorilor și corespondenților comuniști. În loc să relateze faptele cu modestie și măsură, le ridică în al șaptelea cer, le adaugă un înveliș sonor, compus din cele mai deșănțate slongane. Orice realizare, oricât de minuscul s'ar prezenta, e utilizată ca trambulină a unei propagande sgomotoase, interesând, pare-se, mai mult răsunetul ce-l stârnește în opinia publică decât valoarea ei ca fapt obiectiv. Impresia care se desprinde, parcurgând coloanele acestor gazete, este că țara întreagă s'a transformat într'un vast șantier, iar milioanele de lucrători care îl populează nu cunosc altă fericire mai mare decât ce mijloace să imagineze și cum să se epuizeze mai cu folos pentru depășirea „normei”.

Să depănăm acum lucrurile pe îndelete, senturându-ne în prealabil conștiința de această „Fata Morgana” a producției românești, dar, în același timp, să nu alunecăm nici în extrema cealaltă, tăgăduind orice înălțătură regimului actual din România, numai pentru motivul că poartă amprenta cioranului și a secerei. Abstracție făcând așa dar de agitația propagandistică ce se face în această direcție, trebuie să recunoaștem totuși, că în anumite ramuri ale producției românești, s'au

înregistrat oarecari progrese în ultimii doi ani — luând, bine înțeles, ca bază hacsul economic dintre anii 1945—1947 și nicidecum cifrele de dinainte de războiu. Întrebarea care se pune imediat spiritului în fața acestui început de refacere este cui servește această producție, cine îi culege roadele? Faptul că ni se pun la dispoziție anumite statistici, în parte reale, nu înseamnă că economia națională merge spre însănătoșire. Căci economia unei țări, ca a oricărei economii în genere, nu se reduce la producție, ci mai are și alte compartimente. Când urmărim așadar procesul economic românesc până la capătul lui, constatăm că bunurile produse pe pământul României și cu sudoarea poporului român se scurg în altă parte, că ruta lor de circulație în loc să se întoarcă, sub forma compensativă, hrănind trupul națiunii noastre, e scoasă în afara țării servind ca forță propulsivă a economiei sovietice. Între economia românească și cea rusească nu există raporturi de reciprocitate, de schimb, ci de absorbție fără contravaloare. Cifrele ce ni se oferă, oricât de onest ar fi redate, nu privesc propriu zis țara noastră. Guvernul actual al României face greșala să treacă în contul ei aceste bunuri, în loc să le îndrumeze, așa cum se cuvine, la capitolul economiei rusești, unde își produce de fapt efectele.

Dacă examinăm apoi procedeele întrebuițate de autorități pentru a mări capacitatea productivă a țării, o altă constatare tot atât de gravă se impune. Munca ce se efectuează astăzi în România este o muncă de gală. Muncitorii sunt constrânși să ia parte, pe lângă orarul obișnuit de lucru, la tot felul de întreceri între întreprinderile socializate, să presteze pe deasupra și ore suplimentare și să nu lipsească nici dela ședințele de celulă, de sindicat, care se întind până noaptea târziu. E un efort istovitor, care răpește timpul liber al muncitorului,

(continuarea în pag. 2)

Aspecte ale ofensivei păcii

Pentru apăsări, ofensiva păcii pornită de comunisti prin strângerea a milioane de semnături pe apela de la Stockholm nu e decât o mișcare de propagandă pentru a ascunde scopurile agresive ale politicii sovietice și a crea confuzie în opinia publică mondială. Cum milioanele de semnături, strânse în țările de sub controlul rusez sunt date de teamă, inițiativă nici nu acordă o altă importanță acestei ofensive, decât ca să sublinieze propagandistic, contrastul dintre declarațiile sovietice și faptele lor.

Ofensiva păcii nu a fost numai o operație de strângere de semnături și milioanele de oameni gata să semneze pentru a fi lăsați în pace nu terminau prin punerea semnăturii.

În București, 10.016 echipe, alcătuite din 24.851 cetățeni membri în „comitetele de luptă pentru pace” au strâns în decurs de câteva săptămâni, 701.136 semnături. Fiecare echipă a strâns în medie câte 75 semnături, aceasta în decurs de câteva săptămâni și incluzând nu numai semnăturile adulților, dar și ale copiilor, excluși, fiind numai cei sub 7 ani, ce nu știu să scrie. Rădăniștii cu ei și încheipie vizita unei asistate de echipe, care nu cere numai semnătură, dar care timp de câteva ceasuri discută cu cetățenii despre pace, notând cu grijă gradul lui de entuziasm pentru soviete.

Dacă mai de membri de partid au fost încadrați în aceste comitete de luptă pentru pace pentru a fi activi, alte zeci de mii de cetățeni, care reușiseră să stea departe de orice manifestare, au fost alinați să învețe lozincile partidului, să le debeatze mai departe și să facă rapoarte despre modul cum reacționează populația. Foarte mulți dintre aceștia își vor dovedi neadaptabilitatea lor față de regim. Pe lângă informațiile agenților de profesie, dosarul fiecărui cetățean va fi completat cu rapoartele acestei formidabile operații de control.

O caterisire cu tâlc

(urmăre din pag. 1)

grapei românești. Într-adevăr, niciuna din acuzațiile cu care se încearcă motivarea „caterisirii” I. P. S. Mitropolitului Visarion nu s-a lipit din referențialele colonizatorilor debitate — fie publice, fie prin poartă — împotriva I. P. S. Să de unele cercușuri ale emigrării românești. S-a înșușit și că Mitropolitul Visarion ar fi cu trup și suflet în slujba Vălcășului, urmărind să ne cotilească fără a ne lăsa răgaz să ne convălim propriu conștiință, și să răspândim de către mii și milioane de plebani fără autorizație din țară, spre deosebire de domnitorii care au venit sau au stat la început cu hărit în regulă, căburate de oficialități înscrinate după 23 August 1944. Ba mai înfrățenit decât v-a călășit lui Mărgin, l-au declarat înaintea de toate criminali de războiu, o acuzație pe care uzurii catolicilor e cam oarecete, căci nu vede treaba că în opinia publică a României mortificate de eliberarea sovietică „criminalii de războiu” ce încearcă de mare trecere. Provoacă dela blerică română ortodoxă din Paris, din Septembrie 1949, la scrisorile cărora au cooperat alți de armonie agenți legatari române, Martinian Ionescu, și ambiași exregelui Carol, au fost armului campaniei de defăimare a I. P. S. Mitropolitului Visarion Pula, Lovind în persoana I. P. S. Săle, instigatorii urmărește deorientarea și dezbaterii comunistă românești din străinătate în o chestiune care pentru o reprezentare demnă la exil înseamnă incomparabil mai mult decât agitațiile sterile ale politicienilor din comitate. După cum rezistența o fac numai cei rămași în țară, patria la ministerele poate hotărâ o reprezentare numai a celor-lă înțelegi neînțeleși tradițiile și credințele strămoșilor. Deaceia, dezorientarea religioasă a unei emigrante e tot mai ca analizele „funcției” sale apăsătoare, „Caterisirea” I. P. S. Mitropolitului Visarion Pula și înțelegințele date, în același uce, agenților propagatori din străinătate să se înțepenească acțiunea de deorientare ne reamintesc brutal acest ade-văr elementar.

Realizări comuniste

(urmăre din pag. 1)

împiedecă repausarea organismului și provoacă îmbătrânirea lui prematură. Evident că conducătorii comunisti au urmărit cu introducerea acestui tempo epuizant de muncă și un calcul politic. Um om care a lucrat până peste puterile și apoi e obligat noaptea să mai asiste încă două, trei ore pe la conferințele de partid, nu mai e capabil să-și adune gândurile, să distingă adevărul de minciună, să opună rezistență interioară lozincilor marxiste. El nu mai e niciodată singur cu conștiința lui, cu eul său critic, decât atunci când nu se mai poate folosi de el, fiind doborât de oboseală și somn.

Comuniștii au însă alte argumente în rezervă, am zice de grad superior, încât un bilanț integral al situației nu se poate înfățișa până ce nu examinăm și valoarea acestora. Socialismul nu se poate edifica — după apreciere lor — atâtea vreme cât mai subsistă primejdia unui atac din partea statelor imperialiste. De aceea efortul principal al muncitorilor trebuie să se îndrepte spre industria de armament, sacrificând totul, chiar și comoditățile ce s'ar putea procura imediat, pentru împlinirea acestui scop. Dar chiar în ipoteza că n'ar exista această necesitate primordială, că zăvezetul războiului nu s'ar uzi la hotare, totuși va mai trece o bună bucată de timp până ce se vor îmbunătăți condițiile de trai ale muncitorului. De abia peste zece, cincisprezece ani, după echimpamentul industrial al țării se va desăvârși, poporul român va intra în faza prosperității. Dovadă că revoluția e îndrumată în această direcție — spun tot ei — sunt probele și gajurile ce le oferă regimul chiar de pe acum. Iată lucruri ce în douăzeci de ani, ce vorbim, într-o sută de ani de guvernare „burghezo-mocierescă” nu s'au înfăptuit: maternități, creșe, câmine și cantine, ridicarea nivelului sanitar al populației, deschiderea învățământului superior pentru toți fiii de țărani și muncitori etc.

Să deschidem creditul răgut de comunisti, admitând că intențiile lor sunt sincere, că va interveni și în existența R. P. R. o fază de belșug material în care nu s'a mai întâlnit niciodată poporul nostru în istoria lui. Asta e tot ce-i trebuie omului ca să fie fericit? Oare toată istoria umanității, toate luptele și sacrificiile ce s'au făcut dealungul milenilor, toate credințele și speranțele ce au iluminat viața strămoșilor noștri să-și afle împlinirea finală în idealul unei bucăți de pâine mai bine rotunjite? Nu li se pare comunistilor că degradează pe om, la funcțiunea unui organ digestiv, care e mulțumit cu sine însuși și nu mai dorește nimic altceva când se poate înfrupta din mâncări mai alese?

Ce pierde omul, ce preț trebuie să plătească, în schimbul acestui paradis terestru, care rămâne o enigmă a viitorului, când și cum se va îndeplini? Există în America, în Anglia și în Franța închisori ultramoderne, unde deținuții se plimbă liberi, ca cinematografe, piseine, săli de lectură, terenuri de sport, însăși toate instalațiile care să le facă șederea cât

mai agreabilă și să uite că între ei și lumea din afară se ridică o centură de ziduri, înaltă de opt metri. În aceste condițiuni ar trăi și „Homo sovieticus” al viitorului, pe care tovarășii lui Stalin ar voi să-l transplanteze și în România. Admitem că nu le lipsește nimic acestor fericiți locatari ai paradisului roșu, că în jurul lor roiesc toate plăcerile posibile. Ce se schimbă în definitiv în modul lor de existență? Nu regimul de temniță, care rămâne în vigoare, ci se pot ameliora cel mult condițiile în care sunt încarcerati sutele de milioane de deținuți. O temniță mai spațioasă, mai bine aerisită, nu-și modifică cu nimic caracteristicile fundamentale și nu poate fi nici un moment confundată cu o oază a libertății, singura care priește cu adevărat ființei umane. Și animalele de povară, și sclavii trebuie bine hrăniți și îngrijiți de stăpâni, pentru ca munca lor să nu tănjească.

Comuniștii au o ultimă poziție de apărare. Această viziune a lui „Homo sovieticus” — demonstrează ei — este denaturată. El nu este numai un producător de bunuri materiale, ci și un creator de cultură. N'am combătut oare noi analfabetismul? N'am creat nenumărate școli? Nu avem teatre, universități, academii, biblioteci publice și case de cultură? Nu se tipărește cartea sovietică în milioane de exemplare? În România e în curs de realizare același proces. Va răsări o nouă cultură, grefată pe idealul marxist. O cultură, fără îndoială, cu alte dimensiuni spirituale decât ale aceleia făurită de vechea clasă conducătoare, dar nu mai puțin o cultură alcătuită după toate regulile ei de creație.

Comuniștii, enumerând masa impresionantă a instituțiilor culturale de care dispun, fac confuzie între faptul cultural în sine și instrumentele lui de difuziune. Cultura este rodul unui act de libertate neputincios. Nu există cultură totalitară, ci numai cultură personală. Apoi se mai cere o altă condiție, tot atât de importantă, pe care nu o îndeplinește cultura sovietică. Orică cultură e un produs al pământului strămoșesc, un reflex al solului natal, al sufletului național. Marxismul însă, impunând un plafon unitar de gândire tuturor popoarelor, implicit anulează posibilitățile lor de creație culturală deoarece astupă isvorul de inspirație al oricărei culturi, în genere. Cultura e plurivalentă, în vreme ce marxismul care are pretenția să controleze toată producția artistico-literară depe glob e un fel de pat a lui Procrust, în care fiecare cultură, odată încapută, trebuie să renunțe la specificul și strălucirea sa proprie, adică tocmai la elementele care constituie esența conceptuală ei. Dovada acestei afirmații este că însăși cultura sovietică, lovită de sterilitate din pricinile mai sus arătate, a trebuit să facă apel la comorile sufletului rus, la acea literatură, artă și istorie pe care le combătuse înainte vreme cu înverșunare, în numele luptei de clasă.

Ofensiva adevărului

La cosa viarșilor, Președintele Truman a anunțat ofensiva „Adevărului” și a înăscinat pe șeful Departamentului de Stat de la Externe să stabilească programul. D. Dean Acheson a enunțat în șase puncte acest program.

Nu bucură în mod deosebit faptul că primele probleme se referă la ideologie. Cum de aștepta ori am afirmat-o în această publicație, comunistii nu poate fi distrus decât opunându-i o ideologie care să scoată pe om din săgășul materialist și să-l readucă acolo unde li este locul prin atributele sale de spiritualitate.

Ținem, cu această ocazie, să precizăm — un lucru deosebit banal pentru gânditori politici — că astăzi nu este vorba de „democrație”. Democrația este o simplă tehnică politică, destul de foarte echitabilă pentru dirijarea destinelor popoarelor. Însă astăzi se joacă în cumpăna istoriei soarta unei civilizații, viața unei lumi amenințate de o altă lume. Lumea civilizată creștină este amenințată de lumea revoluției proletare, de lumea puterilor întunecate, de lumea păgână a evangheliei materialiste. Și aceste două lumi se erclă ca lumina cu întunerecul, ca adevărul cu minciuna, ca binele cu răul.

Ele nu pot conștienta. Lumea comunistă își are justificată existența în moartea lumii creștine. Pentru aceasta s'a născut și aceasta îi este finalitatea. În afirmarea acestui adevăr credem de prisos îndemânarea diplomatică de a ataca imperialismul rusesc și a menaja imperialismul comunist de teamă să nu sufărăm pe celălalt închinătorii ai marxismului. O spunem cu credință că lumea onestă se va lămurii, măcar în al doilea secolul, că omul este născut sub soția spiritualității, nu sub aceea a materialismului.

De aceea, pentru ofensiva „Adevărului” să reușească, ea trebuie să mărturisească acest adevăr întreg și adevărat: între lumea comunistă și lumea creștină nu există nicio posibilitate de conciliere. Condiția de existență a comunistului este distrugerea lumii și civilizației creștine. Faptul este mărturisit în doctrină și aplicat în practica revoluției proletare. Tot ceace s'a petrecut în Rusia dela 1917 începuce și ceace se petrece azi în toate țările de dincolo de cortina de fier o vădește atât de categoric încât nu mai este necesar nicio reținere documentară asupra fenomenului. Și chiar dacă Rusia ar încerca să lăgăduiască adevărul, gînt azi și de cei mai neinformați, atitudinea ei în O. N. U. și agresivitatea ei în toate acțiunile internaționale nu mai pot ascunde tendința de care este animată: dominarea lumii întregi.

Acțiunea partidelor comuniste din țările ne-ahingate încă de soviete și propaganda lor șpirnă pentru pace se demască prin activitatea de sabotare întreprinsă peste tot în țările „burgheze”.

Grevele se țin lung, iar trădările Fuchsilor și Goldilor făcute în favoarea comunistilor sunt elocvente. Declarațiile lor cinice, coroborate cu ale celorlalți cinici, descoperiți mai de mult, în problema atomică, vădește până la absurd, pînă către care se merge.

Toate aceste fenomene trebuie privite și interpretate la justa lor valoare. Țările burgheze trebuie să lăbe în puterea lor de apărare și date pradă comunistului care nu oare și nu înțelege conștient că numai sovietice. Este deajung ca cineva să reflecteze la situația Jugoslaviei. Oare comunistii în organizarea ei interă, este dușmănită și urmărită cu o înverșunare atâta, numai pentru faptul că vrea să-și păstreze independența față de Kremlin.

Finalitatea politicii sovietice este comunicarea și subordonarea tuturor țării de Moscova. Acest adevăr nu poate fi nici lăgăduit nici ascuns. El trebuie spus întreg și repetat până la obșed.

În ofensiva adevărului nu este vorba, cum am văzut, de tehnici politice și de ideologie politice. Deușfel năpasta de democrație este în discursurile actuale atât de falsificată încât căgrea se mai poate descurca cineva între democrația de gen occidental și democrația de gen

sovietic. Este deajung să constatăm că și una și cealaltă au admis dreptul de „veto”, adică dreptul unei minorități de a împune vărarea ei, prin anihilarea părții majorității.

Măsurile, tot mai generale luate, de a se elimina din ambele domenii de activitate pe a-partenență partidelor comuniste este deosebit de dovedea unei abateri dela principiul democratic: că nicio majoritate, oricare ar fi ea, nu poate face abstracție de drepturile fundamentale ale minorității, în așea dreptul la muncă. Democrația este astfel îngrădită în măsura în care instinctul de conservare al popoarelor o cere.

În această ofensivă trebuie de evidențiat și acest adevăr pentru a nu fiuți în nebulozitate și a nu crea diversisme.

Adevărul, a cărui ofensivă o declanșat-o Președintele Truman, împarte lumea în comunisti și anticomunisti, căci între aceste tabere este luptă, și nu în democrație și reacționari așa cum se complac să denunțe diversioniștii. Căci să nu uităm, și să avem onestitatea de a reaminti, că fără nicio altă considerație a faptului este socotit reacționar oricine să ridicat împotriva comunistului atunci când puterile occidentale erau aliate cu Sovietetele. Faptul de a nu fi vrău — din prevedere politică — „să facă alianță și cu diavolul” cum a făcut-o și a mărturisit-o dl Churchill, nu împacă năpasta reacționarism. A eliminat din luptă tocmai pe cei care au cunoscut mai devreme și mai bine adevărul pe care acum li dorim cu toții evidențiat, este o atitudine fără sens în situația de azi, o atitudine care minorază și acupul în sine și eficacitatea luptei.

Știm că cei ce vor să producă diversione și să reducă la blafă toată această impletită preșidențială se complac în această postură echivocă. Ei nu se văd împotriva luptei, dar ajută pe luptătorii comuni între ei pentru a-i distorsiona. „Divide et impera” este o lozincă pro-bine cunoscută însă, pentru a mai putea surprinde bucuria.

Țelul luptei pentru adevăr este unic și pentru a fi atins nu trebuie îngăduim nicio diversione

pe care nu se vor da în lături să o încerce a-partenență comunistului bulgare sau cei ce sunt în slujba lui. Căci sunt și astfel oameni care au interes ca acest comunism rusesc să nu fie distrus, așa cum am anunțat-o încă cu zece de ani în urmă.

Deaceia, ofensiva Adevărului trebuie să pornească dela această recunoaștere a îndreptăritărilor celor ce au știut de mult acest adevăr și l-au deajungat cu curaj și în mod constant. Fără această condiție nu vom lăsa lăși pe drumul în care ni se întind curza de cei ce nu au interese ca Adevărul să lăse la lumină. A împărși lumea anticomunistă pe categorii înseamnă a face jocul comunistilor și a le da astfel câștig de cauză.

De bună seamă biruința Adevărului, adică finalitatea luptei deschisă de Președintele Truman, nu vrea să însemne numai un câștig de cauză ideologică. Nimeni nu-și închipuie că lumea creștină este hotărâtă în simțurile eroice să plădă acelor regi legendari care preferau moartea, sclăciiei.

Țelul luptei este îndoi. Să doboare comunistul, pentru a eriga lumii o nouă adevăr, dar, în prealabil, să salveze pe toți cei care se găsesc în primejdie de moarte în momentul de față. Toate țările de după cortina de fier, din neputință sau din anumite interese de moment, au fost luate pradă, peste voia lor, urgiei sovietice. Adevărul pentru ca să fie complet, trebuie să mărturisească și aceasta. Nimeni acupul nu poate fi valabilă față de U. R. S. S. ca să justifice pășirău mai departe a acelor țări. Dacă de vremea unei țări separate cu Germania, cău făcut în Teheran și la Yalta concertul Rusilor, nicio elică nu poate face obligatorii aceste angajamente. În primul rând nicio țară nu s'ar împiedica vădarea și trădarea unor popoare. Căci Polonezii, Cehoslovacii și Iugoslavii au fost trădați, iar Românii, Ungarii și Bulgarii au fost vânduți. Dar dacă momentele erau așa încă și nu li s'au făcut pact și cu hitlismul, niciun condit nu mai poate justifica asemenea joc politic. Dl. Churchill a afirmat la Fulton că istoria se a rămas Occidentului care să ia înapoi ceace au dat prea mulți Rușii. Nu se pot face deci acupule acum când se cere o reparație, după aceste acupule nu

(continuare în pag. 12.)

Lecția Coreei

La câteva zile după invadarea Coreei, președintele Truman a revenit în fața adunării sindicatului ziariștilor americani asupra convingerii exprimate mai de mult că imunizarea Asiei împotriva pericolului, comunist se va produce numai prin aplicarea programului „Point Four” de redresare economică a regiunilor înopiate. Despre călăit antidot, prezonat mai ales de cercurile conducătoare ale ministerului de externe — încurajarea naționalismului popoarelor coloniale — domnul Truman n'a mai pomenit nimic de astădănt. Omisiunea se poate să fie întâmplătoare, dar nu e exclus ca experiențele nefericite făcute până acum cu naționalismul asiatic, să fi temperat optimismul politicii externe americane în această privință.

În golul lăsat de dominația japoneză, puterile coloniale europene nu și-au mai putut restabili prestigiul lor secular. Ocupația japoneză, cu toate rigorile ei, a zdrobit în mentalitatea băștinășilor mitul infailibilității cuceritorilor albi, a căror reîntoarcere a fost întâmpinată pre-tutindeni cu ostilitate. În aceste tendințe generale de răsvărire, America nu a văzut decât un semn de maturitate politică a popoarelor asiatice, pe care le-au susținut față în lupta de eliberare, sperând că

împetnozitatea redescoperirii lor naționale va constitui cea mai sigură stavilă în calea expansiunii sovietice. Presiuni puternice au fost exercitate în primul rând asupra Olandei, pentru a o sili să acorde independență uniunii indoneze. Noua republică e departe însă de stabilitatea politică și economică necesară unui stat viabil. Desordinea comuniste se țin lanț și activitatea guvernului e absorbită în combaterea acțiunilor de guerrilla. Situația nu se prezintă mai favorabilă în Burma, unde încetarea administrației britanice a fost urmată de totala desorganizare economică și întetirea agitației comuniste. Recunoașterea lui Ho Chi Minh de către Moscova a pus în adevărată sa lumină naționalismul rebelilor indochinezi. Pe scurt, naționalismul de culoare s'a dovedit a fi cu totul altceva decât naționalismul european. Fîind alimentat de resentimentele împotriva ocupanților albi, deci negativ în esență, era condamnat dela început să fie expropriat de mistica egalitară marxistă, cu atât mai mult cu cît însăși exemplul revoluției bulgarevice a demonstrat, contrar prevederilor lui Marx, că victoria comunismului e mult mai probabilă în țările cu structură economico-socială neevoluată.

(continuare în pag. 12.)

Informații

C R O N I C A

Strategia atlantică

Revizuirea operei lui Marx. „Pravda” anunță că Institutul Marx-Engels-Lenin a publicat o nouă ediție în limba rusă a Capitalului, care va pune la dispoziția cititorului sovietic „o traducere verificată și corectată a operei principale a lui Marx”.

Cu această ocazie „Pravda” denunță trădarea socialștilor din statele capitaliste care „au recurs la tot felul de trucuri pentru a proba evoluția pacifică a capitalismului către socialism”. „Pravda” reamintește învățătura lui Lenin și Stalin, după care „capitalismul nu va pieri automat prin el însuși, ci numai în urma unei lupte înverșunată a proletariatului, sub conducerea Uniunii Sovietelor, contra forțelor reacționare”.

Un interview al lui Guderian. Postul comandant al armatei de tancuri germane a acordat de curând un interview jefului corespondent al conserului de presă Hearst, Karl von Wiegand, în care, luând poziție față de probleme prezente ale apărării Europei, a declarat: 1. Chestiunea reînarmării Germaniei a fost pusă prea târziu și realizarea ei acum ar provoca declanșarea imediată a ofensivei rusești. 2. Războiul e inevitabil și momentul izbucnirii lui poate interveni oricând, deși s'ar putea ca pacea înarmată să mai dureze câțiva ani. 3. Actualmente, singurele armate europene se poate conta sunt armatele spaniolă și elvețiană.

Războiul în toamna aceasta? Potul ambasador american la Paris și Moscova, Bullitt, a afirmat în timpul discuțiilor angajate în jurul chestiunii înarmării părților Pactului Atlantic că din informațiile pe care le deține din contacte cu înalți funcționari din serviciile secrete ale armatei, rezultă o accelerare a tempo-ului înarmărilor rusești. Sovietele putând dispune până în sfârșitul lui August de un stoc important de bombe atomice, și că nu e exclus ca atacul armatei roșii să se producă chiar în toamna aceasta.

Rezistența din Slovacia. Un post de emisie clandestin al mișcării de rezistență slovace, „Bila Legie” (Legiunea Albă) și-a propus ca misiune principală demascarea tuturor agenților regimului. Zilnic dă date asupra spionilor din Cehoslovacia, care sub masca cetățeanului cum se cade — a preotului, a învățătorului, profesorului sau studentului — se introduc în mișcarea de rezistență și provoacă prin denunțurile lor căderea de organizații întregi.

Strategia roșie. Fred Vanderschmidt, jeful biroului din Londra al revistei „Newsweek”, crede că Rușii își vor concentra activitatea în următorii doi ani în acțiuni de partizană în vestul Europei, urmărind să dăluie comunicațiile și să „elibereze” apoi numai regiunile izolate. Astfel, Siguranța Franceză ar fi în posesia unor documente ale partidului comunist francez, care indică obiectivele principale de atac: 1. porturile unde se va debarca material de război american; 2. comunicațiile dintre porturi și zona franceză din Germania; 3. fabricile unde se repară material militar și; 4. fabricile care produc material nou.

Pace separată cu Germania orientală? Cercurile oficiale americane socotesc probabil încheierea unei păci separate între Rusia și Germania orientală până la finele anului acesta. Aceasta e interpretarea comunicatului dat de Soviete asupra reducerii reparațiilor de război pentru Germania de est, pentru că până acum polițiștii germani considerau orice aranjament imposibil, câtă vreme se insistă să se începă cota de reparații de peste trei miliarde dolari.

America neliniștită de atitudinea Siriei. Conducătorii politici sirieni au amenințat în numeroase ocazii în ultimul timp America că Siria va trece în lagărul sovietic, dacă Statele Departamentului nu încetăază să susțină Israelul. Deși din punct de vedere al Siriei gestul ar fi egal cu sinuciderea, totuși revolta printre popoarele musulmane împotriva politicii de părtinire a Israelului e atât de mare, încât Statele Departamentului e preocupat să găsească soluția de împăcirea a sentimentelor de simpatie pentru noul stat evreiesc cu interesele vitale din țările arabe.

Conferința miniștrilor de externe dela Londra ai părților Pactului Atlantic a ratificat hotărârea luată mai înainte la Haga de către reprezentanții statelor majore, prin care s'a stabilit o repartitie a sarcinilor militare în cadrul Planului de apărare a Europei occidentale. Statele Unite vor asigura executarea bombardamentelor strategice, Angliei îi va reveni misiunea bombardamentelor tactice și apărării aeriene, iar Franța va furniza grosul forțelor de uscat.

Avantajele acestei raționalizări militare sunt evidente, realizându-se o unificare de forțe de neputeră acum cinci ani. Menținerea autorității defensive ar impune fiecărei țări cheltuieli de înarmare exorbitante, fără să fie neutralizate în același măsură deficiențele inerente unei coaliții eterogene.

Punctul vulnerabil al noului plan strategic rămâne mai departe inferioritatea forțelor de uscat. Celor peste o sută de divizii rusești staționate în zona de ocupație din Germania și Rusia vestică, coaliția atlantică poate opune momentan cel mult 25 de divizii dintre care abia jumătate relativ bine instruite și suficiente echipate. Livrările de armament american au până acum numai o valoare simbolică, iar cola de un miliard de dolari afectată de Senat înarmării Europei nu va ameliora prea mult situația actuală, experții militari apreciează la 3 miliarde de dolari anul suma necesară organizării în următorii cinci ani a unei armate continentale în stare să reziste unui atac general sovietic.

Însăși această egalizare organizatorie pe timp de cinci ani nu pîne seamă de ritmul înarmărilor din Rusia. După stăruitorul american Joseph Alsop, care în ultimii ani s'a dovedit mereu perfect informat în chestiunile militare, înarmările sovietice ar atinge atotdeauna cel mai târziu în anul 1953. E greu de crezut că după această dată Rușii vor amâna războiul numai pentru a permite statelor atlantice să-și pună la punct propria apărare.

Inițiativa Franței

Pentru prima dată dela terminarea celui de al doilea război mondial, Franța încearcă prin planul Schuman să opună tutelei politico-economice americane în Europa, o inițiativă capabilă să restaureze prestigiul vechiului continent în lume. Încercarea Americii de a antrena statele europene pe calea realizării unei federații formale a fost zădărnicită până acum de sterilitatea desbaterilor doctrinare dela Strasburg. O federație nu poate fi realizată prin decretarea de constituții academice, ci numai pornind dela cooperarea între națiuni în anumite domenii concrete. De acest adevăr a fost animată și ideologia politică a lui Alexandru Hamilton, unul din fondatorii uniunii nord-americane, care consolidând datorile statelor constitutive a creiat mai întâi o comunitate de interese bancare între membrii clasei mijlocii. La fel, controlul comun al industriei grele, preconizat de planul Schuman, s'ar putea extinde treptat și în alte sectoare economice, creind precondițiile unei durabile uniunii de interese europene.

Inițiativa Franței de a începe reorganizarea Europei cu colaborarea Germaniei constituie, privită istoric, o paralelă la evenimentele ce au urmat prăbușirii lui

Napoleon. În Ianuarie 1815, Marea Britanie și Austria au încheiat o alianță cu Franța învinsă pentru a contracara imperialismul rusesc. Deastădată Franța întinde mâna Germaniei pentru a asigura împreună independența Europei împotriva planurilor imperialiste sovietice. Spontaneitatea cu care mai toate statele vestice s'au asociat propunerilor ministrului de externe francez dovedește că necesitatea găsirii unei formule care să atenueze exagerările particularismului națiunilor europene era general resimțită și că nici eșecul utopiilor lui Briand la Liga Națiunilor și nici farsa „noul ordin” promise de Hitler n'au putut împiedeca evoluția conștiinței europene. Opoziția Angliei, interpretată mai mult ca o atitudine proprie guvernului Attlee, nu e dictată în primul rând de concepția economico-socială a regimului laburist. Tot așa de puțin hotărâtoare e și motivarea psihologică, care subliniază înclinația de totdeauna a opiniei publice britanice de a repudia orice inițiativă politică pe continent, luată fără girul prealabil al Foreign Office-ului. Politica tradițională a menținerii echilibrului european, observată de secole de Anglia, a rămas în principiu aceeași. Pusă în situația de a se pronunța categoric pentru Empire sau Europa e firesc să opteze pentru prima soluție. Agitația pan-europeană a domnului Churchill, câtă vreme e în opoziție, nu trebuie să înșele pe nimeni asupra continuității politicii externe britanice, peste deosebirile programatice interne dintre diversele guverne.

Planul Schuman s'ar putea să se reducă până la urmă numai la închegarea unor cartele internaționale ceva mai complexe ca cele cunoscute până acum. Inițiatorii planului, ca și aceia care i s'au raliat imediat după anunțarea lui, nu ignorează dificultățile traducerii în fapt a acestuia în spiritul intențiilor ce i-au dat viață. Deja se prevede că discuțiile ce vor precedea punerea în aplicare vor dura aproape un an. Dar și în caz de reușită deplină, subsistă unele temeri asupra posibilităților implicații politice. Ecoul acestor temeri se manifestă mai ales în America unde nașterea unui bloc franco-german e considerată și ea o încercare de a neutraliza Europa apuseană în eventualitatea unui conflict dintre Rusia și Statele Unite. Nu e exclus ca mulți din oamenii politici francezi și germani să fie preocupați de acest gând și dorința exprimată de domnul Schuman la conferința dela Londra de a se retrage din circulație în discuțiile internaționale noțiunea de „război rece” e un indiciu clar în această privință. Numai că, după cum am remarcat mai sus, realizarea unui astfel de bloc neutral necesită timp îndelungat și indicii tot atât de clare anunță apropierea agresiunii rusești. Mai mult, furtuna pe care a deslănțuit-o în presa sovietică luarea în discuție a planului Schuman, lasă să se între-

E X T E R N A

Revista Presei

vadă că străduințele de realizare practică a unității europene vor accelera preparativele de război ale Moscovei.

Înarmarea Orientului Mijlociu

În cursul conferinței dela Londra și în urma laborioaselor negocieri precedente între guvernele american și britanic, cele trei puteri occidentale au ajuns la un acord important, care fixează liniile mari ale unei politici comune în Orientul Mijlociu și a cărui obiect principal e întărirea potențialului militar al țărilor din această regiune. Cele trei puteri au ridicat embargo asupra materialului militar și s'au declarat gata să furnizeze armament statelor arabe și israelului pentru a le pune în măsură să se afere împotriva oricărei amenințări exterioare.

Statele arabe, cu toate tumultuoasele campanii de presă deslănțuite contra Statelor Unite, au căutat mereu să câștige protecția Americii. Unii dintre reprezentanții acestora în Washington și-au exprimat chiar părerea de rău că Departamentul de Stat, oricâte ori i-se atrage atenția asupra extremei vulnerabilități a teritoriilor petrolifere, a invocat obligatiile atlantice pentru a explica atitudinea sa negativă în chestiunile Orientului Mijlociu. Causa aparentei indiferențe americane era în deosebi descurajul cu politica inaugurată de Englezi aici după război. Conflictul palestinian a marcat această deosebire de vederi, iar încercările britanice de a crea după eșecul Ligii Arabe un non bloc arab sub conducerea regelui Abdullah al Transjordaniei au întârziat dela început desăvârșirea cercurilor americane. Abia după ce America și-a luat unele obligații față de Iran și după eșecul proiectului unui Pact Pacific, în urma refuzului Indiei de a colabora, Statele Departamentului s'a hotărât să accepte sprijinirea politicii britanice. Primul efect al acestei orientări a fost anexarea Palestinei orientale la Transjordania. Cu toate protestele conducătorilor „Heruth”-ului — mișcare naționalistă desprinsă din „Irgun” — oficialitatea americană a rămas neutră. Drept compensație, guvernul britanic a recunoscut de jure și statul Israel. Sefii arabi au tras concluziile impuse de evoluția situației în ultime luni și par a fi rezemnați, cu toate riscurile angajate față de opinia publică, să joace cartea colaborării militare cu Anglia, parțial tradițional al regimului canalului Suez.

Astfel, după cum pe planul apărării militare a Europei conferința miniștrilor de externe a țărilor Pactului Atlantic a stabilit o repartitie precisă de roluri, tot așa cele trei mari puteri și-au delimitat la Londra sectoarele de influență de pe glob. Această diviziune a lumii libere angajează răspunderea Americii cu precădere în Europa, Pacific și Iran, a Franței și Angliei în regiunile din sud-estul Asiei, iar în Orientul Mijlociu, Anglia rămâne puterea dominantă.

Haosul din Filipine

Un manifest lansat recent de jeful armatei filipine atrage atenția opiniei publice mondiale asupra situației haotice din fosta colonie americană. Adresându-se „scumpei națiuni filipine”, generalul Amilio Aguinaldo denunță acuzele de subminare a republicii de către comunisti, care va duce indisputabil la intervenția străinătății în afacerile interne ale țării. Amenințarea imediată vine din partea organizației Huk, „reformatori agrari” de tip primilor aderenti ai lui Mao Tse și susținuți în timpul din urmă de infiltrațiile masive de comunisti chinezi. Numai în regiunea Manillei operează grupuri compacte totalizând peste 75.000 de răzvrătiți înarmați cu material modern, distribuit de Statele Unite în timpul războiului trapeilor de guerrilla. Sate și orașe întregi sunt arse, cetățeni pașnici sunt măcelăriți și numeroși „chiboriși” răpiți și repuși în libertate numai în schimbul unei sume de răscumpărare achitată bandelor comuniste.

Presă americană e revoltată de descompunerea morală și incapacitatea de inițiativă a autorităților guvernamentale, în care poporul nu mai are încredere și le refuză cooperarea la dezarmarea rebelilor.

Turbarăile din Filipine nu diferă nici ca amploare și nici ca obiectiv de cele care bântuie în Malaya, Indonezia, Indochina și Burma. Însă pentru desordinea din celelalte regiuni, conducătorii politici ai Statelor Unite găsesc de mult și explicația și antidotul. Causa era regimul colonial înșus de puterile europene, iar antidotul încurajarea pe orice cale a naționalismului asiatic și introducerea instituțiilor democratice.

Pe Filipine, Americanii au putut experimenta însuși rețeta lor politică. E adevărat că independența Filipinelor, ca și cea a Cubei, n'a fost acordată numai din generozitate politică, ci și din interese economice, producția de zahăr american suportând anevoale libera concurență a culturilor coloniale. Totuși, considerat formal, acest lucru a fost realizat cu incontestabilă corectitudine politică și amorul propriu american a primit satisfacția meritată, constituția federală fiind adoptată, fără vicioasă modificare, de indigenii emancipați. Rezultatele de acum dovedesc că chiar și constituția americană nu poate fi exportată, ficărei națiuni potrivindu-i-se numai instituții concepute în acord cu tradițiile și realitățile lor proprii.

Cât despre „naționalismul asiatic”, descoperit de State Department, după ce în Europa l-au ignorat sistematic până la însureșirea „naționalistului comunist” Tito, nu mai există nici o îndoială acum că servește de mijloc planurilor expansioniste ale Moscovei. Conducătorii sovietici i-au descoperit posibilitățile revoluționare înaintea domnilor Acheson și Truman. Stalin afirmând încă din 1930 în cartea sa, Problemele Leninismului, că „mișcarea revoluționară în colonii subminează poziția capitalismului, transformând rezervele imperialismului în rezerve ale revoluției proletare”.

Reclama în Rusia

Când acum zece ani, marșistul american, Jones, s'a retrors din Magnitogorsk, unde lucrase aproape două decenii ca muncitor voluntar, a fost trimis la sosirea în Varșovia să vadă mulțimea de placate și înserate de reclame. Cu toate că idealistul Jones revenea desamăgit de stilul de viață sovietic și concepția bolșevică despre libertate, totuși a socotit că e de datoria sa să facă cunoscută lumii aspectele pozitive ale experienței marxiste. În cartea sa „Beyond the Ural” (dincolo de Urali) e exaltat sobrietatea sistemului economic rus, care a putut să înflorească fără a face uz de grotesca și imorala reclamă comercială din țările capitaliste.

Dar iată că Micoyan, membru al polit-biroului și responsabil pentru producția alimentară și comerțul exterior, pare să fie astăzi de altă părere, anunțând reintroducerea reclamei în Rusia, prohibiția completă dela izbucnirea revoluției roșii. E inutil să demonstrăm că reclama comercială e incompatibilă cu principiile comuniste. Micoyan nu e însă un adept al teoriilor rigide. El a trăit multă vreme în Statele Unite, pentru a-și da seama ce funcție indispensabilă îndeplinește reclama în viața economică. Mai ales în uriașul imperiu sovietic devenise o imposibilitate pentru conducătorii fabricilor și cooperativilor de distribui ce afie unde pot plasa și achiziționa în condiții optime mărfurile trecute prin aparatul de producție. În momentul în care producția sovietică e în continuă ascensiune, folosirea urgiașului sistem de reclamă vestie era o necesitate.

Cu adoptarea reclamei vor fi desvătate și multe din necazurile care îngreunează comerțul exterior rusesc, greul de deservit din statisticele ajutate ale planificatorilor din Moscova. În același timp e de așteptat că și reclama să fie evădat prezentată ca o înșeușie rusă, care ar dovedi odată mai mult superioritatea indiscutabilă a Sovietelor față de Vestul decadent.

„The Tablet” din 9 Iunie, semnolând intenșificarea agitațiilor comuniste în Malaya și Burma, își exprimă îndoielile în privința eficacității măsurilor de profilaxie economică anunțate de administratorul planului Marshall, Paul Hoffman, ajutoarele economice constituind numai un paliativ care nu poate rezolva criza ideologică: „Aceste ajutoare vor bara numai în parte căile expansiunii rusești, în măsura în care vor reuși să îmbunătățească standardul de viață al populației indigene, eliminând lipsurile materiale. Problema principală rămâne însă găsirea unei politici efective care să se opună ideologiei dinamice a comunismului internațional și abiliți adoptări a acestuia la condițiile din sud-estul Asiei”.

„Speculator” din 9 Iunie constată că rezultatul recentelor alegeri din Belgia n'a rezolvat în niciun fel chestiunea regelui și că cu toată majoritatea absolută obținută de partidul democratic-cristin, poziția lui Leopold III e fără speranță și nu poate fi salvată decât abdicând la vreme: „Singurul individ care poate pune capăt impasului actual nu e reștatut de condei e regele însuși și dacă lucrurile se înrăutățesc mai departe, nu va mai fi în puterea lui nici măcar salvarea instituției monarhice prin renunțarea la tron”.

„Newsweek” din 28 Mai, comentând implicațiile ajutorului acordat de America Franței pentru susținerea războiului din Indochina, scoate în evidență paralela dintre deslănțurarea războiului civil din Spania și luptele de acum din sud-estul Asiei, care spre deosebire de cazul Spaniei pot degenera ușor într-un conflict mondial: „E de remarcant o similitudină paralelă între situația curentă din Indochina și cea din Spania acum douăzeci de ani. Cu Vestul trimițând arme forțelor anticomuniste și comunistii chinezi aprinzându-se pe Ho Chi Minh, mulți observatori politici întrecă subliniata transformarea Indochinei într-un teatru de război asemănător celui din Spania, și care deastădată va fi punctul de plecare pentru un alt conflict mondial”.

„Die Weltwoche” din 2 Iunie, saluând inițiativa luată de Franța prin planul Schuman, constată că după tentativele avortate a lui Hitler de a face din Berlin capitala Europei și distanțarea Londrei de treburile europene, Parisul e devenit cu adevărat inima Europei. „Enthusiasta primărie” faculă planului Schuman, arată că Europa areu să-și recâștige credința în sine și că centrul unde o astfel de credință a luat formă, devine dela sine capitala Europei”.

„The Economist” din 13 Mai denunță pregătirile febrile ale comunistilor chinezi, ajutap activ de Ruș, pentru cucerirea Formozei. În timp ce politica oficială americană e complexă pasivă, iar „partizanii colaborării cu China comunistă” așteaptă căderea ultimului bastion naționalist, ea s'a pusă blama unei mulți pe Chiang Kai Shek și s'a contraind opinia publică americană că nu mai există altă alternativă decât renunțarea la Mao Tse”.

„Time” din 5 Iunie consideră declarațiile optimiste făcute de Trygve Lie, secretarul general al organizației U. N., după întoarcerea dela Moscova, lipsite de realism, orice încercare de a lichida pe calea tratativilor războiul rece, fiind dela început condamnată să eșueze, pentru că Rușii nu o deloc dispuși să abandoneze pozițiile cucerite în războiul Europei: „Trygve Lie n'a amănșatul că pacea dorită de Rușii în Est e total diferită de pacea dorită de ei în Vest. Ar fi fost mai înțelegător ca Trygve Lie să se sprijină cum ar putea fi înțelegătoare această horică de neînțelegere”.

Războiul rece

Războiul rece poate dura încă o generație.

Accesul declarării făcând în cere privat de către ministrul de externe al Statelor Unite, și reproducând trunchiat de către presa americană și europeană, nu ne poate desăvîși, fără ambiguitate, gândul întreg al celui din D. Departamentul de Stat.

Ea ar putea tot atât de bine să însemne că situația de azi va mai dura încă o generație, după cum ar putea însemna că în fața acestei posibilități de durată, inacceptabilă de lungă, va trebui să se avertizeze la alte metode, la alte mijloace. Ar trebui să știm, pentru a o înțelege just, ce a provocat-o, care o fost ideea care a premers-o, și cea care a urmat-o. Căci dacă declarația este o obiecțiune adusă războiului rece, ea ar însemna unii puțin resemnarea la această metodă prea lungă, precum dacă se învederează numai lupta surdă de nervi, ea ar putea să marcheze termenul la care ar trebui să ne așteptăm pentru a putea instanța o adevărată pace educativă de liniște. Prin urmare după cum gândul s'a referit la mijlocul de a obține pacea sau la termenul la care am putea-o obține, declarația poate avea un înțeles sau altul.

Așa cum a fost relatată însă să se creadă că ministrul de afară nu s'a referit la mijloc, ci la termen, și că așare, nu vede exclusiv și acceptiv posibilitatea ca starea de lucruri de azi să se prelungească încă pe durata unei întregi generații.

Desigur în această ipoteză războiul rece constituie unica soluție pe care se bazează acțiunile de eliberare a popoarelor subjugate de sovietici și stabilirea unei păci care să elibereze lumea de teamă" așa cum a anunțat-o, ani în urmă, Roosevelt.

Subi aspect diplomatic, războiul rece este o continuă hărțuire, o neliniște până la o permanentă supraveghere, o neliniștită acie de și-cine, cancelariile urmărindu-se și căutând să surprindă momentele pentru a se pune reciproc în defect și deci în situația de a impune una alteia condițiile sale.

Desigur într-un joc diplomatic „fair play" unde buna credință și bunăvoința internațională sunt hotărâtoare se poate ajunge la un termen de înțelegere. Sau dacă pretențiile unei părți depășesc posibilitățile de acceptare ale celeilalte se ajunge la ruperea de relații diplomatice ori, după cazuri, la războiu.

Experiența de până acum cu Sovietele poate oare îndreptăți un astfel de joc diplomatic? Au dat ele dovadă de cea mai elementară bună credință? Au putut alinați surprinde în acțiunile Sovietelor cel mai elementar simț de bunăvoință internațională?

Atitudinea lor în toate țările de dincolo de cortina de fier, fie că au fost în aceeași tabără cu ele, fie că au fost în tabără adversă, vădese până la absurd reținu credință, afuzul, încredința exasperantă, călcarea flagrantă a tuturor angajamentelor luate în conferințe sau semnate în tratate.

Dacă într-un joc diplomatic „fair play" se poate ajunge la ruperea de relații diplomatice sau la războiu, nu este oare evident că același stăpîn va trebui să-l aibă războiul rece cu Sovietele?

Este posibil o înțelegere acolo unde ea este cu încredință acordată? Au vreun interes Sovietele să ajungă la o înțelegere care, ipso-facto, le poate încerca neocetile lor de o ne fi înțelegere pentru ea să poată provoca neliniști și deci să poată împinge la revoluția proletară, supremul lor job?

Nici doctrina comunistă, nici metodele adoptate de Soviete în nouele ei, nu favorizează o înțelegere cu statele burgheze decât în măsura în care aceste state pot fi înghițite prin această înțelegere și aduse la dispoziția Kremlinului. Exemplul îndrăgășit este clement.

Ei dacă aceasta este realitatea, ce ne poate îndreptăți să ea va încheia peste o generație? Moartea lui Stalin și a colaboratorilor săi actuali, depuneri și mandatarii revoluției din 1917? Se uită oare că de atunci și până azi s'a ridicat o nouă generație, crescută exclusiv în doctrina comunistă și înmăntată

până la totalul dispreț al gândirii și trăirii burgheze? Se contază pe absurdul unei revoluții? Se scontază o revoluție în Rusia sovietică? Cine să o facă?

Oare nu e vădit că frecvențele epurări, neștăgitele condamnări și deportări tae dela început firul oricărei inițiative încă neconcretizate, nu de răsvărire, ci numai de abutere dela ortodoxia revoluției permanente? Dictatura desfășurată cu cinism de către conducătorii sovietici nu măturăse fără nicio pușcă de contestație că nimeni nu poate schimba nimic în împărăția roșie? Atunci? Ruperea relațiilor diplomatice? Foarte bine. Dar în cazul acesta ce au câștigat popoarele subjugate care nu mai au nicio posibilitate de legătură cu lumea civilizată și nici un mijloc de informare a lor despre ororile la care sunt supuse? Cu ce s'a mărit siguranța statelor apropiate sau mai îndepărtate de granițele focurilor bolșevice?

În vreme ce acestea nu au nimic în Rusia ca organism de informare și deci de apărare, Rusia are peste tot, în frința partidelor comuniste, atune și fermezi de turburătoare neliniști pentru siguranța acelor state.

O asemenea rupere de relații diplomatice nu servește decât numai celor contra cărora s'ar încerca o asemenea sancțiune. Căci nu se este îngăduit să minimalizăm cu nimic forța ce o reprezintă în favoarea Rusiei bolșevice, existența în toate țările, la partidele comuniste. Ele cîntărează milioane de agenți la dispoziția Moscovei, care vor milita neîngheșit în toate țările neotrope încă de teroarea bolșevică. Acești agenți nu pot fi făcuți inoperanți, nici chiar prin desființarea partidelor comuniste în țările lor atăta vreme cât centrul dela Moscova există, funcționează și alimentează. Ei vor continua să submineze statele prin toate mijloacele preconizate de metodele necruțătoare ale revoluției și dictaturii proletare. Țările de dincolo de cortina de fier, funcționamente anticomuniste cum este cazul României, constituiesc exemplificări pilduitoare de ceace se va petrece peste tot unde agenții Moscovei vor fi tolerați să activeze.

Aceleași metode le vor folosi comuniștii și față de țările occidentale unde astăzi joacă tot felul de agitatori, membri ai partidelor comuniste sau camuflați în emisați ai „păcii sovietice". Când acești agitatori își vor fi desăvîșit misiunea „ruperea relațiilor diplomatice" se va fi vădit inoperanță în chip atât de brutal, încât războiul va deveni inevitabil. Numai că atunci va fi prea târziu. Războiul va fi neamănit mai greu și mai lung.

Atunci ce sens are războiul rece dacă el trebuie să conducă și să se termine tot cu un războiu adevărat? Să prelungească starea de teroare de astăzi și să albească puterea de rezistență a țărilor ce doresc să scape de comunism? E absurd. Nimeni nu a dat răgaz adversarului să se întărească sau să se reorganiză atunci când a voit să-l înfrângă. Iar a crede că poate fi puse fără înfrângerea Sovietelor este o naivitate. Cine o susține sau nu pricepe nimic sau este interesat, — pentru motive care nu sunt de discutat aici — ca neliniștea să rămână în lume. Nu este niciun secret că existența comunismului implică distrugerea civilizației creștine. Între cele două forme de trăire nu poate fi compromis. Ceace se petrece azi în țările cizute sub robia comunismului este prea clement pentru a mai înalta asupra fenomenului. Între cele două lumi războiul e inevitabil chiar pentru cei ce nu-l doresc și care mai cred în eficacitatea războiului rece.

Decapă și de alta a baricadel. Sovietele lucrează la febrilitate pentru el. Nu crup nimic pentru a se înarma, pe de altă parte — prin colona a cinea — pregătirea terorii și amenințarea, pentru a-și asigura terorii și amenințarea a celor ce au nevinovăție sau interesul va dictatura roșie să se întărească peste tot.

Războiul rece în aceste condiții rămâne o expresie fără conținut precis, căci dacă pentru alții este strădania de a pericula Moscova întru respectarea angajamentelor luate și a conceptului de viață liberă pentru toate națiunile, pentru Kremlin războiul rece este interregnum indispensabil ca să urzească și să destrame toate națiunile până le va subjugă total prin războiul care va fi al lui.

În aceste condiții războiul rece nu poate însemna decât pregătirea, celuilalt, inevitabilă și unica soluție pentru a reda omenirii bunurile pentru care a luptat și a jertfit, libertatea și civilizația. Dar pentru aceasta trebuie ca războiul să nu fie al Sovietelor ci al nostru.

Emil Bulbuc

Se împlinise trei ani decând doctorul Emil Bulbuc, răpus de o mână banditească, și-a dat duhul la Castiglione di Saluzzo în Italia. Vestea morții lui năpraznice a produs un efect aguduit în inimile tuturor Românilor cari l-au cunoscut, căci n'a existat prieten sau adversar care să nu fi rămas impresionat de calitățile lui excepționale.

Cu Emil Bulbuc n'a murit un om, ci o chintesență a omului, o revelație a permanențelor umane. Cu el dispăre o figură de seamă a poporului nostru, un intelectual distinct, un luptător neîntrecut, un prieten devotat și loial, dar toate aceste desăvîșiri, cari fiecare în parte reprezintă o valoare, rămân în umbră raportate la armonia care condiționa acest suflet în totalitatea lui. Ceace a creat faima lui Emil Bulbuc a fost acel fond uman prin care se adeverea în toate actele vieții sale. El era în primul rând un iubitor de oameni, un purtător al mesagiului divin. El era Românul profund modelat de spiritualitatea creștină. Cele două coordonate ale sufletului și-au găsit în Emil Bulbuc un reprezentant de elită.

Oamenii se apleacă plini de admirație asupra operelor de artă ale marilor scriitori, marilor poezi, marilor sculptori, pictori și arhitecți. Dar nu meditează îndea-juns că pentru a exista o capodoperă concretizată în artă, trebuie să preexiste o capodoperă concretizată în om. Emil Bulbuc era o capodoperă umană. El ajunsese la această treaptă de perfecțiune când sufletul însuși devine o operă de artă, când în toate gesturile vieții se împrăstie aceeași substanță creatoare de bine, de adevăr și de frumos. Tot ce a făptuit sau a vorbit Emil Bulbuc nu era o întreprindere banală și fără semnificație, ci desvăluia lumea lui lăuntrică larg deschisă frumuseților spirituale.

Dacă ar fi să desperăm de soarta umanității și să credem că toate eforturile ei de îndreptare sunt zadarnice, apariții unui astfel de exemplar, înzestrat cu reflexe angelice, trebuie să ne abată dela aceste gânduri negre și să ne reîntoarcă pe căile optimismului.

Fericit e poporul care, din când în când, poate să dea lumii asemenea caractere. Căci apariția lor nu e întâmplătoare, ci prin mijlocirea lor se exprimă puterea creatoare a unui neam.

Care este opera lui Emil Bulbuc? El însuși, răspundem noi, cu toate momentele variate ale existenței sale. Biografia lui Emil Bulbuc constituie monumentul vieții sale.

Sunt morți peste ale căror morminte uitarea se așterne repede, încât, în câțiva ani, nu-și mai amintesc nimeni de înfățișarea lor de altă dată.

Emil Bulbuc a creat o problemă umană, a determinat un curent de gândire și acțiune. Deaceia amintirea vieții lui va servi ca îndreptar permanent al neamului.

La Marginea Răbdării

În ziarele lumii libere, apar uneori, câteva rânduri, prin care se menționează în cuvinte uscate, că unul din tribunalele militare ale R. P. R.-ului a condamnat la moarte 2 sau trei țărani vinovați de a fi omorît pe vre un funcționar al regimului, sau de a fi desfășurat o activitate teroristă. Nici în presa comunistă nu apare mai mult, în privința faptelor. Numai că asupra acestor figuri de luptători, până ieri pierduți în masa de eroism anonim a întregii țărâni, se revărsă azi toată mardăria de cuvinte, pe care Moscova a ridicat-o la rangul de virtute stilistică.

Pe tot cuprinsul țării, acțiunea pentru pregătirea condițiilor necesare colectivizării, și anume distrugerea economică și fizică a țărâniei înstărite, este urmărită cu o ură rece, științifică. Țărâniea nu a fost pregătită, nici politic și nici altfel, pentru a se apăra împotriva loviturilor regimului. Oamenii îndură și se supun, așteaptă și nădăjduiesc, până când apăsarea devine prea puternică și se rup zăgăzurile puse de obișnuința de a asculta de atăpărire. Unii își lasă casele și familia și se alătură cetelor din pădure. Când sunt prinși, după hărțuiri de luni de zile, actul de acuzare vorbește de organizarea de bande care terorizează regiunea. În satul Sgribest din jud. Severin, în ziua de 24 August 1949, mai mulți țărani au atacat cu pistoale mitralieră și grenade, aria puzită de miliții și de comuniști înarmați. Mult mai târziu, căci de judecat au fost judecați la Timișoara abia în Aprilie 1950, au putut fi prinși 3 dintre

luptători. Ion Găju a fost condamnat la moarte și împușcat, iar ortacii săi la 3 și 4 ani închisoare. În regiunea Oradiei-Mari s'au dat lupte cu un alt grup. Dintre cei prinși au fost condamnați la moarte Ludovic Olah, Iosif Kiss și Emeric Uri și la muncă silnică (25-10 ani) Brăduț Teodor, Adalbert Kelemen, Alexandru Seres, Geza Hegedus și Alex. Măjoi.

Alții însă, din regiunile unde terenul este mai puțin potrivit pentru lupta organizată, când nu mai pot îndura persecuțiile, lovesc în cel care se înverșunează cu ură împotriva lor, pentru a le distruge gospodăria. În jud. Roman, la Hoișești a fost omorât secretarul celui, la Uleani în jud. Odorhei vicepreședintele comitetului provizoriu, în com. Șendriceni jud. Dorohoi, președintele Cooperativei, iar în com. Orez jud. Ialomița președintele Com. Provizoria. Toți făptașii, țărani înstăriți, oameni atât de harnici și de cuminiți, au fost în legitimă apărare: frații Istoc și Gh. Andeșcu din com. Hoișești; Sebestyen cu fiul său din Com. Uleani; Constantin Cujbă și Gheorghe Grosaru, amândoi foști sub-ofițeri de jandarmi, în com. Șendriceni și Alex. G. Dumitru din Com. Orez.

Condamnarea la moarte și executarea lor sunt crime peste care atenția cititorului din Apus trece fără să se oprească, fără să le prindă semnificația.

Un popor întreg își apără ființa și luptă împotriva cutoptitorilor, fără nici un ajutor din afară.

Asasinatele de la Timișoara

În luna Aprilie, în cursul unei inspecții de noaptea, un cantonier din Timișoara a descoperit pe șinele liniei ferate spre București trupul ciopârțit de lovituri de secură al tânărului mecanic dentist, Pista Medjanjanski. Cu câteva ore mai înainte, în circumscripția II-a a orașului, fusese acos dintr-o baracă în flăcări cadavrul cu față desfigurată de vitriol al Aniei Bajusz, logodnica lui Medjanjanski.

Legătura între cele două asasinate era deci ușor de stabilit. Unele informații date poliției de prietenii lui Pista Medjanjanski nu mai lăsaă îndoielă nici asupra autorilor crimelor. Pista oflase dela logodnica sa lucruri înfricoșătoare despre viitorul soartă. Acesta, un fost lucrător ajuns acum directorul fabricii de tablă „Mecher", se îndeletnicia, pe lângă noua funcțiune cu care-l onorase partidul, și cu trecerea clandestină peste graniță a persoanelor dorește să evadeze din Republica Populară. Cu toate acestea mari pe care le încusa pentru serviciul de călăuză, e dela aia înțeles că Bajusz nu dorea lipsa de clienți. Numeroși saivi s'au lăsat ademiniți de oferta promițătoare, dar nici unul n'a ajuns să treacă în Ungaria sau Jugoslavia, fiind uciși și jefuiți în apropiere de frontieră.

Indiscuțiile lui Medjanjanski devenisese insuportabile pentru ființele sașilor Bajusz care au hotărât să se desantorească și de ei și de propria lor viață. Căpiva derdelui angajați în acest scop l-au atacat într-o seară în timpul unei întălniri lângă strand, lovindu-i în cap până ce au cazut în nesimțire. Corpul fetei l-au strâns cu vitriol și l-au țărât într-o baracă careia l-au dat foc. Pe Pista l-au transportat într-un cărucior, acoperit cu o pătură, la locuința lui Bajusz, de unde, ducând a fost tăcut cu securile. L-au dus și l-au aruncat pe șinele liniei ferate. Încercarea secesi-

te astfel de aberații burgheze într-o societate comunistă, cei doi Bajusz au fost expuși, legați de un stâlp, în centrul orașului.

Vasile Istoc, țaran,
Ion Istoc, țaran,

ambii, din Comuna Hoișești, jud. Roman, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul militar Iași;

Constantin Cujbă, țaran,
fost sergentmajor de jandarmi,

Gheorghe Grosaru, țaran,
fost plutoniermajor de jandarmi,
ambii din Comuna Șendriceni, jud. Dorohoi, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul milit. Iași;

Ion Găju, zis Mihai, țaran,
din Comuna Zgribest, jud. Severin,
condamnat la moarte prin împușcare de Tribunalul militar Timișoara;

Ignatiu Sebestyen, țaran,
Ion Sebestyen, țaran,

ambii din Comuna Uleani, jud. Odorhei, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul milit. Brașov;

Ludovic Olah, țaran,

Iosif Chiș, țaran,

Emeric Uri, țaran,

toți trei din județul Cluj, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul militar Cluj;

Alex. G. Dumitru, țaran,
din Comuna Orez, jud. Ialomița
condamnat la moarte prin împușcare de Tribunal militar Constanța

au fost cu toții executați de miliția comunistă în cursul lunilor Mai și Iunie 1950.

Până acum, acțiunea poliției a decurs într-un mod deosebit de la lei ca în orice altă țară din lume, cu excepția statului israel. Poliștii neglijaser să caute însă avans conducerea partidului asupra comitii țovar-

(continuare în pag. 11.)

Colonii românești în Siberia

Un austriac, fost subofiter în Divizia 4-a de Munte germană (Euzinner), care a reușit să se înapoieze în patrie, după un șir întreg de peripeții, venind toamna din extremul nord al Siberiei, ne a comunicat că în lagărele de muncă silnică din bazinul fluviului Yenisei, Românii sunt foarte numeroși, ocupând ca efective locul al doilea după Germani.

În aceste lagăre ale morții, despre care occidentali nu au decât foarte vagi informații, nu se află numai ofițeri și soldați români, făcând prizonieri de Ruși după semnarea „armistițiului" dela 23 August 1944, ci un și mai mare număr de civili, familii întregi, deportate din Basarabia și din Moldova. Astfel, din județul Orhei, aproape întreaga comună Cotingeni Mari a fost dusă în apropierea

estuareului Yenisei pentru a defrișa porțiuni din imensa Taiga siberiană.

Români se află deosebiți în împrejurimile orașului Norisk, împrăștiți în cea. 20 lagăre mai mici. Majoritatea prizonierilor dela Norisk lucrează în minele de cărbuni.

La Igarka, aproape 2.000 de Români lucrează în exploatarea forestieră, iar la Turubansk un număr și mai mare este folosit în așa zise gospodării agricole, gigantice stațiuni de experimentare, în care „șavanții" sovietici au la dispoziția lor aceste armate de sclavi.

În multe locuri nu fost aduse femei mongole, aparținând diferitelor triburi siberiene, prizonierii fiind obligați a le lua în căsătorie, dovăduindu-le și prin această măsură că transplantarea lor în acele pustiuri este definitivă.

==Știri din Țară==

Un nou truc statistic. Conform comunicărilor Consiliului de Miniștri, planul de stat a fost realizat pe primul trimestru în proporție de 104,6%. Pentru a susține această afirmație, regimul trebuie însă să prezinte numai medii statistice, pentru că dacă ar comunica cifrele de realizări detaliate, s'ar vedea că în timp ce în unele sectoare se realizează cifre foarte mari, în altele cifrele prezente sunt departe de a fi apropiate. Cum planul este, cel puțin teoretic, un tot armonios, marile diferențe de cifre între diferitele sectoare de producție, între care măturile circulă până la ajungerea la consumator, înseamnă gătuiri de producție, adică nu succese, ci insuccese. Pentru a ascunde toate aceste lucruri, realizările de producție, față de prevederile din plan nu mai sunt comunicate pe articole fabricate, ci pe sectoare de producție. Producția pe articole este comunicată în procente față de producția aceluiași articol în primul trimestru al anului trecut. Cum producția primului trimestru din anul trecut este cea mai scăzută, (fiind mărită în medie cu câte 4-7% în fiecare trimestru al anului trecut), iar cifrele planului sunt calculate procentual față de media întregului an, este deloc firesc ca în timp ce cifrele de producție nu se apropie de cele ale prevederilor planului, ele întrec cifrele corespunzătoare din anul trecut. Sistemul are însă și desavantajele lui, deoarece falsurile din prezentarea cifrelor devin evidente.

Câteva exemple: conform cifrelor pe sectoare de producție, prevederile planului au fost realizate: la petroliferi 95,4%; gaz metan 110,1%; carboniferi 100,7%; energie electrică 103,3%; mineruri de fier 116,7%.

Față de primul trimestru al anului trecut, producția de petrol este în primul trimestru al anului 1950, de 113%, dar prevederile inițiale ale planului erau pentru o creștere de 132,5%, ceea ce înseamnă o realizare a planului în proporție de 85,5%, nu de 95% cum anunță comunicatul. La gaz metan, s'au realizat 111,6% față de primul trimestru al anului trecut, dar cum prevederile planului erau de 108,9%, înseamnă că planul a fost realizat numai 102,5%, deci o depășire de numai 2,5% din 10,1% cum se anunță. La cărbuni față de anul trecut, realizarea este 110,7%, în timp ce prevederile erau de 113%, ceea ce dă o realizare a planului de numai 97,9%, nu de 100,7%; la energia electrică s'a realizat, față de anul trecut 109,3%, dar prevederile erau pentru 113%, astfel încât realizarea este de 96,6%, și nu de 103,3%. La mineruri de fier, s'a produs față de anul trecut 112,9%, însă prevederile erau pentru o producție de 116%, prin urmare o realizare de 97,3% a planului, și nu de 116,7%.

Pentru celelalte sectoare de producție, nu putem continua analiza de mai sus, deoarece înțelegând mai multe produse industriale, care dau o medie statistică pentru sectorul respectiv, de exemplu în sectorul chimic: soda caustică, coloranți, acid sulfuric, amoniac și anvelopele, nu suntem în posesia indicilor și coeficienților cu ajutorul cărora se calculează media respectivă.

Potem însă compara cele două liste de produse menționate în comunicatul din 11 Decembrie 1949, prin care se stabilea planul, și în cel din 30 Aprilie 1950, care comunică rezultatele primului trimestru. Constatăm din comparația celor a cifre că planul nu a mai fost realizat în următoarele produse: oțel, realizat 109% față de prevederi de 116% (baza, producția anului trecut); soda caustică și calceolă 106,8% față de 108,2%; acid sulfuric 104,0% față de 110,6%; în întreg sectorul chimic re-

alizarea nu este decât de 99,8% după recunoașterile oficiale. Anul trecut sectorul chimic era anunțat mereu cu depășiri; la ciment 121% față de 124%; cărămizi de construcție 161,6% față de 191,5%; resături de bumbac 122,8% față de 140%; țalpă 108,8 față de 112,5%; ulei comestibil 160% față de 170% și paste făinoase 147% în loc de 152%.

Din compararea celor două liste de produse, mai rezultă și alte lucruri. O serie de produse pentru care în Decembrie erau anunțate erepteri spectaculare, nici nu sunt menționate în comunicatul din Aprilie 1950, ceea ce înseamnă cu multă probabilitate că situația este proastă. Menționăm: construcții metalice, mașini unelte, rulmenți, vagoane de marfă și cisterne, glepuri, remorcare, vase pescărești, transformatoare electrice, piele, zahăr, carne, peste. Că explicația noastră este exactă, o dovedește faptul că despre unele din produsele de mai sus, și anume despre carne, se spune în chip explicit în comunicatul, că nu s'a putut distribui populației cantitatea de carne prevăzută în plan.

Legionarii în literatura comunistă. Am constatat și în alte rânduri propaganda susținută pe care regimul comunist dela București o duce împotriva legionarilor, pe care îi consideră ca pe adversarul său principal. Tendința propagandistă pare să fie de a identifica pe legionarii cu trecutul regim, dintre cele două războaie, astfel încât tot ceea ce a fost pe vremuri nemulțumire împotriva regimului partidelor, a dictaturii carliste și a celei militare a mareșalului Antonescu, să fie îndreptate împotriva legionarilor.

În cartea „Pietrele Arse” de Armand Radu, un activist de partid, apărută în Editura pentru Literatură și Artă a Uniunii Scriitorilor din R.P.R., unul dintre eroii un fost plutonier major, adună pe muncitori în front, îi îndeamnă să plece voluntari în războiul împotriva U.R.S.S., le vorbește de Mareșal, și apoi face promisiuni pentru cei care se vor înscrie în cuib, vorbind de stăpânirea de o mie de ani a legionarilor în România.

Încercarea de a produce confuzie în mințile tineretului, care de 10 ani nu a avut ocazia să audă public despre legionari, decât afirmațiunile adversarilor lor succesivi, este evidentă.

Recensământul tehnicienilor. S'a hotărât o lectură a unui nou recensământ al tehnicienilor, deoarece lipsa o evidență precisă a cadrelor tehnice. (Între timp că un astfel de recensământ general al tehnicienilor a fost făcut și în 1948, dar se afirmă că înregistrările au fost făcute cu mari deficiențe.) O inovație în noul recensământ este de a se înregistra și salariații care au doi ani de joasă politehnică sau joasă tehnică superioară. Scopul urmărit este de a se organiza cursuri cu o durată de câteva luni, în urma cărora aceștia să fie diplomați ingineri.

Calitatea producției. Într-o scrisoare publicată în presa comunistă, muncitorii dela fabrica de textile „Paianjenul” din București se plâng că materiile prime și materialele, pe care le primesc dela alte fabrici, sunt de proastă ca-

litate. Astfel firele de mătase primite dela „Vlscofil” (fosta Appretura) și dela filatura „Lupeni” au scame, și o rezistență foarte slabă; pikerile de piele livrate de fabrica „Ianos Herbak” din Cluj (fosta Dermata) durează 2 săptămâni în loc de 4; succelile dela Tehnolemn se desfac în așchii, provocând rupturi de fire, iar săbiile de bătaie, confecționate dintr'un lemn necorespunzător și în 2 săptămâni în loc de 2 luni. Timpul morți în fabrica „Paianjenul”, datorită calității proaste a materialelor, sunt de 10%.

Alte exemple: Fabrica de textile „Oltenia” din Craiova a predat Centrom-Textil 16.000 m. ștofă de palton, complet inutilizabilă, iar fabrica „Union” din Cismădie 4.200 m. ștofă din care numai 2.500 m. erau utilizabili.

Cum a funcționat planificarea însăși. În cursul lunii Martie, Uniunea Județeană a cooperativei din județul Putna a obținut cu mare greutate, și numai după mari stăruințe depuse de organele de partid, 2 vagoane de cartofi de sămânță în loc de trei, cât avea nevoie. Pe la mijlocul lunii Aprilie, aceeași Județeană, a primit o adresă din partea Uniunii Județene a Cooperativei, din județul Olăneț, Râmnicul Sărat, care avea disponibil câteva seci de vagoane de cartofi de sămânță cu care nu ozea ce să facă.

Lupta dintre regim și țărănimie. Sub pretextul că se urmărește îmbunătățirea rasei oilor, s'a dat ordinul ca în fiecare comună, agentul veterinar, însoțit de un membru al comitetului provizoriu comunal, să marcheze micile de rasă noi născuți, din posesia țăranilor. Ei sunt apoi ridicați, fără despăgubire, și predați cooperativei din alte județe spre a fi vânduți crescătorilor de oi.

Reducerea prețului de cost. Puși în fața ordinului de a reduce pe orice cale prețul de cost al mărfurilor, conducătorii fabricii de textile din Medias au găsit o soluție foarte ingenioasă: în loc să imprimă pânseturile de vară în diferite modele și culori, au ales un singur model, care necesită cât mai puțini coloranți și cât mai puțin, și au imprimat toată producția de stambă, pentru întreg sezonul de vară, în acest singur model.

Cum trăiesc studenții. Reproducem din comunicatul privind realizarea planului economic în primul trimestru: „Deși Statul a pus la dispoziție fonduri considerabile pentru buna îngrijire a studenților, totuși din cauza lipsei de grijă a Ministerului Învățământului Public, a Ministerului Artelor și a altor Ministerii, din cauza proastei gospodăririi a căminelor și cantinelor studențești, precum și a lipsei de organizare și control din partea organelor înscrinate cu această hrană este insuficientă și de proastă calitate, iar condițiile de găzduire și igienă sunt cu totul necorespunzătoare.”

Cum sunt îngrijii bolnavii. Tot din comunicatul oficial: „În spitale și sanatorii, alimentarea bolnavilor din punct de vedere cantitativ și calitativ este insuficientă, datorită slabei organizării, incorectitudinii unor organe administrative și lipsei de control permanent din partea Ministerului Sănătății și a Comitetelor Provizorii.”

Cum se lucrează în schelele petrolifere. În schela „Urtași” a „Petroliiferii Muntelui” s'au făcut reparații la sonda Nr. 208. Reparațiile au durat dela 1 la 11 Aprilie, când sonda a început să producă din nou, începând însă producția la 18 Aprilie. S'a stabilit că direcția tehnică a schelei nu cercetase starea, pe baza unui studiu tehnologic, pentru a constata până la ce adâncime trebuie făcută perforarea.

Registre de stare civilă. În orașul Oradita Mare, nu s'au făcut înregistrări de stare civilă în perioada 1 Ianuarie — 1 Mai 1950, deoarece Comitetul Provizoriu nu și-a putut procura registre de stare civilă. Aceasta cu toate că a făcut comanda la 3 Ianuarie, a repetat comanda la 2 Februarie și la 7 Februarie. La 18 Februarie a intervenit prin Comisia de Stat pentru aplicarea Legii Statului Populare și apoi a reintrat comanda la 9 Martie, 24 Martie și 30 Martie.

Schimb de scrisori. Muncitorii dela fabrica de ciorapi „Pavel Teacenco” au citit în ziar că tovarășii lor dela „Industria Bumbacului A” și-au îndeplinit și depășit planul, au studiat și introdus metode noi de muncă care au dus la mărirea productivității muncii. Bucurându-se de aceste succese ale tovarășilor lor, le-au adresat o scrisoare deschisă publicată de ziare, din care extragem: „Dar angajamentele noastre devin din ce în ce mai greu de realizat, deoarece firele, pe care voi ni le trimiteți în ultimile săptămâni nu corespund calitativ firelor, pe care ni le trimiteți în urmă cu 5-6 săptămâni” (Înainte de introducerea noilor metode sovietice N.R.) Urmează apoi descrierea tehnicii a defectelor pe care le au firele trimise.

Constiință profesională. La cinematografele din județul Radași s'a constatat că de multe ori, operatorii pornesc rularea filmului, fără să se intereseze dacă sala este sau nu deschisă pentru public, sau dacă a venit cineva.

Planificarea. Stofele pentru paltoane au ajuns la magazinele de desfacere la sfârșitul lunii Martie.

Ecoul serbării zilei de 10 Mai dela Linz.

Serbarea zilei de 10 Mai dela Linz a fost menționată și de presa comunistă din România. Sub titlul: „O mărșavă provocare îndreptată împotriva Republicii Populare Române”, și cu subtitlul „Autoritățile americane din Austria au patronat întrunirea unui grup de fasciști români” ziarul România Liberă cu data de 14 Mai 1950 publică o telegramă din Viena a agenției Tass. Textul este identic cu acela publicat de ziarele comuniste din Austria și îl redăm în întregime:

„După cum anunță Biroul de Presă al Partidului Comunist Austriac, zilele trecute a avut loc la Linz (zona americană de ocupație) ședința unor fasciști români, convocați de organizația monarho-fascistă română „Akras”.

În ciuda protestelor opiniei publice democratice, poliția austriacă nu numai că a autorizat această întrunire a fasciștilor streini, dar a trimis un mare detașament de polițiști pentru apărarea ei.

În sala unde avea loc ședința se afla un puternic detașament de poliție militară americană.

Biroul de Presă al Partidului Comunist declară că această întrunire a fasciștilor români constituie o mărșavă provocare îndreptată împotriva Republicii Populare Române.”

Înima a sute de mii de Români a crescut aflând de această frumoasă manifestare a Românilor liberi.

Grija pentru muncitori. În București la Manufactura de Tutun CAM-Bebedere s'a inaugurat un sanatoriu pentru muncitori debilitați de muncă sau suferinzi de tuberculoză. Curiozitatea la acest sanatoriu, al doilea în genul lui în România, este că tratamentul muncitorilor (pentru debilitate fizică și tuberculoză, notați bine) se face noaptea pentru muncitori să nu fie scoși din producție.

Spitale. Situația în clinica chirurgicală a spitalului Colentina din București, azi Spitalul de Stat Nr. 1 este deosebit în modul următor: de o studentă în ziarul „Scnteia”: „Am venit să facem practică, nu spune o studentă, dar n'aveam material didactic. Lucram câte trei studenți la un singur pat. Avem o singură siringă, un singur termometru la 20 de pacienți. Alcool pentru dezinfectare nu se găsește. Vădă, dacă găsim câte o boacănișcă pela vreo bolnavă, aceeași are și la injecții intravenoase și la colectarea de sânge.”

„Personalul de serviciu este insuficient și slab pregătit. Medicamentele vin adesea cu mare

întârziere. În clinică se întâmplă cazuri când se fură lucruri dela bolnavi sau dela personal. Cărușii localului însă nu de dorit. Toate acestea sunt o calamitate. Localul este impropriu pentru o clinică chirurgicală.”

Conduce de apă la Constanța. Orașul Constanța a hotărât să mărească rețeaua de conducte de apă și a întocmit proiectul în luna Ianuarie, înaintându-l Institutului de Proiectare a Con-

strucțiilor, care în luna Februarie și-a dat avizul tehnic. Când s'a se treacă la executare, s'a constatat că nu se precizase în proiect dacă conductele trebuiesc executate din beton sau fontă. Întrucât până nu se soluționează această serioasă problemă tehnică nu se pot obține nici fondurile necesare, s'a cerut din nou avizul Institutului de Proiectare, ai cărui tehnicieni la sfârșitul lunii Mai medita încă asupra problemei.

Cum se face o unire

Cățiva am, găsirea unei formule de unificare a tuturor forțelor românești din exil a format obiectul muncii al unor discuții într'un cerc restrâns. Marea masă a Românilor, luptând din greu pentru a supraviețui într'o lume cu înălțată pradă unor mari greutăți economice, aștepta cu încredere ca aceste înalte persoane, pline de har democratic, să stabilească o formulă de conducere, care să permită trecerea la acțiune. Pimi de linzi, refugiați socotau cu naivitate că după constituirea unui Comitet Național se vor deschide automat fântânile din care vor curge fonduri pentru organizarea luptei de eliberare. Ei își puneau toate nădejdi în amuzarea guvernului în exil, căruia s'ei până la dispoziție, singurul lucru pe care îl mai aveau: capacitățile lor de jertă.

În locul veștii așteptate, ajungea până la ei ecoul unor lupte sterile în jurul unei formule de proporționalitate în reprezentare. Problema pentru abili diplomați nu era de a se da posibilitatea de exprimare fiecărei forțe românești capabile de a aduce o contribuție în lupta comună. Problema era să se creeze un Comitet, care pentru satisfacerea înstrucțiunilor cancelarilor Aliați și legătură dinților din pară, să pară că reprezintă și este susținut de toți Români, dar care în fond să fie controlat de un singur grup. Lucrul acesta n'ar fi fost condamnat pentru că neputem să fi putut deveni o formulă de unificare, dacă s'ar fi îndeplinit condițiile ca beneficiarii ei să poată să inspire încredere și entuziasm. Iar lucrul acesta la rândul lui ar fi fost posibil dacă oamenii aceștia ar fi fost animați cu încredere politică creșteră, dacă ar fi urmărit să obțină controlul asupra Comitetului Național, în numele unui program de acțiune și nu ar fi venit ca acest program să fie frânt de personajele decorative și statice, apăsătoare personalități independente. Noi credem că și astăzi s'ar face spontan un auz de cugete în jurul Comitetului Național, dacă el ar putea să arate, chiar numai procentual, după modelul sovietic, cât din puținele fonduri e rezervat susținerii contactelor cu mișcarea de rezistență, cât pentru asigurarea refugiaților și cât pentru subistența personală.

Întreplina de a asigura trecerea la acțiune ar fi legitimat orice artificiu juridic, chiar și pe acela al participării proporțional cu numărul de voturi obținute cu câștigă un în urmă. Este cunoscut acest artificiu, pentru că în unele alegeri nu toate formațiunile politice românești au putut lua parte. Nu mai avem astăzi și nu am avut nici atunci posibilitatea de a stabili care au fost considerentele care au determinat voturile alegătorilor pentru unii sau pentru alții, dar nimeni nu va putea spune că oamenii, care sunt acum în străinătate, erau oamenii care se bucurau de încrederea și respectul alegătorilor fiindcă erau sunt acum în închisoare. Iar numărul real de voturi așa cum s'au dat în acea stare de spirit de acum pentru ai, astăzi profund modificată, nu l-a putut nimănui stabili. Este cunoscut altu-dinea de a te opri la un anumit punct al istoriei și a socoti că lucrurile s'au împlinit în acea formă. Dacă formula alegerilor din 1946 ar fi servit numai pentru a reînnoia firul legitimității românești, rămânând ca existența ulterioară a conducătorilor românești libere să se legitimeze prin capacitatea sa de conducere efectivă. Într-un spirit al acestei conduceri și înțelegațiune a luptei noastre din afara hotarelor, înspre înălțarea hotarelor, ar fi fost alta. Dar între-

cele două grupuri, din a căror discuții a ieșit formula actuală de Comitet Național nu era nici o deosebire structurală. Nici unul nu sta pe poziția morală de pe care să se adreseze masei de exilați, să le propună acțiuni și să le ceară sacrificii. Dacă ar fi fost în stare să facă acest lucru, ar fi putut atunci stabili un contact sufletesc atât cu cei din exil, cât și cu cei din țară. N'ar mai fi avut nevoie să și asigure formal majorități, căci faptele lor ar fi vorbit pentru ei, iar deciziunile sunt impuse de natura faptelor, nu de structura majorităților. Dar nici nu și-au pus această problemă. Substratul tratativelor pentru obținerea unei majorități în Comitet Național era să se asigure formal neinterferența neputinilor și lipsa de control și publicitate în mărșavă exclusivă a fondurilor: atât a celor prezente, cât mai ales a celor viitoare. Iar până atunci, majoritatea mai oțerea încă două avantaje: posibilitatea de a împiedica orice încercare, pornită din altă parte, de a îndeplini funcția pe care domniile lor și-o negau, aceea a colaborării cu acțiunea subterană din Țară și posibilitatea de a asigura în toate posturile cheie ale organizațiilor românești din exil, a unor persoane a căror calitate principală sau chiar unică este de a fi partizani devotați.

Pentru completarea tabloului de fapte care a dus la starea actuală trebuiesc reamintite acțiunile aceluiași persoane în alături comunităților românești. Acestea, în special în Germania și în Austria s'au încheiat spontan, pentru a putea face față unor probleme urgente și această încheiere s'a făcut în jurul unor comitete locale. Acestea nu au fost altele decât, dar prin activitatea pe care au deșeur-o, organizând primele manifestări de viață națională și rezolvând cu mijloace aproape nule unorii, nevoile urgente ale refugiaților, au reușit să cucerească și să și păstreze încrederea și respectul acestora, astfel că atunci când s'au putut face alegeri, aceștia au colaborat peste tot cu aceste comitete improvizate. Comitetul Național nu a încercat să ia contact cu niciuna din aceste organizații locale și nu a încercat să integreze într'un tot care să se numească emigrarea românească, aceste comunități separate spațial, care trăiesc despărțite, fără nici o legătură între ele, aproape ca tot atâtea naționalități diferite. Ceea ce dorește cei ce au asumat conducerea destinului românesc este controlarea și a organizațiilor locale prin subordonarea lor mecanismului de partid, dacă se poate, sau prin înălțarea, pe orice cale a oamenilor care nu primesc acest fel de a vedea. Ceea ce pare simptomatice pentru funcțiunea și viabilitatea partidelor, în forma pe care le-au dat-o reprezentanții lor din străinătate, este că niciunul din ei nu pot găsi oameni care să se bucură de încrederea Românilor refugiați. În această situație, au fost apăsătoare pentru tot oamenii, care dădau garanția, că vor încerca prin toate mijloacele, mergând chiar până la denunțarea calomnioasă să înlăture persoanele, care refuză să adopte modul strălucit de a vedea problemele românești. Ca rezultate trebuiesc consemnate aici, pentru cei cari vor examina mai târziu această perioadă, că dacă înălțarea acestor oameni nu s'a putut face, în schimb colaborarea anterioară atât de armonioasă cu autoritățile locale, a fost unuiri îndurată, în detrimentul intereselor românești.

În determinarea persoanelor care și conduc lupta de eliberare se poate afirma că se poate neglija voiaja celor din afara hotarelor Țării.

(continuare în pag. 16)

Războiul al 3-lea mondial poate fi evitat?

La 8 Mai 1950 s'au împlinit 5 ani de la capitularea fără condiții a Germaniei național-socialiste, în fața puterilor vestice democratice aliate cu totalitarismul ruso-sovietic.

Pacea care trebuia să urmeze acestui războiu, pacea aliată de mult dorită de toate popoarele lumii exterminate economic și sufletește, încă nu s'a încheiat. Țările, numite satelite ale Germaniei, au primit o pace, sau mai bine zis au semnat niște tratate de pace, în care nu s'a mai ținut seamă de principiul etnic și dreptul istoric, iar libertățile democratice prevăzute în acele tratate au rămas literă moartă. Tratatul de pace, atât de mult discutat, cu Austria, nu numai că nu s'a realizat dar a ajuns la un punct mort, deși Austria n'a fost considerată țară satelit, ci stat care a fost forțat de regimul național-socialist să lupte alături de Germania, în contra voinei poporului austriac.

În ceea ce privește Germania, adversarul principal, nu s'a ajuns încă nici în studiul discutiilor.

Perioada aceasta de 5 ani, care trebuia să aducă liniștea în lume — deoarece Germania fiind învinsă, lumea nu mai avea a se teme de un alt oprimator — a fost umplută spre decepție și dezolarea popoarelor învingătoare și învinse, cu nedreptăți de tot felul între puterile democratice și aliatul lor comunismul, ducând la lupte grave pe teren diplomatic și economic, ceea ce a făcut să i se dea numele de „războiul rece”. Aceste nedreptăți nu s'au limitat numai la cadrul problemelor care priveau tratamentul de aliați învingători, ci ele s'au extins pe fațeta pământului. Care este explicația acestui fenomen?

Toate războaiele care au înfrământat lumea cunoscută în istorie s'au terminat prin o pace pe care învingătorul a impus-o învinsului, în condiții mai grele sau mai ușoare, după cum dicta politica de moment a învingătorului, sau au dus chiar la distrugerea totală a celui învins, cum a fost cazul Cartagenii, dar războiul odăvit încheiat, popoarele intrau într-o stare de pace pentru un oarecare timp.

Pentru ce acest războiu, terminat cu înfrângerea totală a unui dușman adversar, nu numai că nu a adus o pace încheiată formal — chiar pibredă fiind — dar amenință să se continue cu un alt războiu? Răspunsul trebuie căutat în deservirile dintre ideologiile care stau azi față în față, împărțindu-și lumea în două: democrația și comunismul și în modul cum înțeleg și aplică principiile acestor ideologii protagoniștii lor: Statele Unite și Rusia.

Deservirile între cele două ideologii sunt fundamentale, deși atât una cât și cealaltă predică aducerea păcii generale și fericirea omenirii.

Democrația are ca principiu de fundament libertatea statelor și a oamenilor în toate domeniile: economic, social, administrativ, cultural, politic și spiritual. Pentru toate aceste libertăți nu există decât o singură îngrădire: aceea de a ține seamă de interesele de viață și activitate ale celorlalte state și ale celorlalți oameni, adică, prin aplicarea de către fiecare a libertăților de care se bucură, să nu prejudicieze libertățile celorlalți.

Țările care se conduc după ideologia democratică fac toate eforturile pentru asigurarea drepturilor și libertăților impuse de această ideologie. Astfel „Curtea supremă” a cărei creație a fost decisă în adunarea dela Starsboroug garantează colectiv și reciproc tuturor statelor membre ale comitetului european drepturile următoare:

- dreptul de securitate personală;
- dreptul de scutire de orice sclavie;
- libertatea de orice arestare, deținere sau exil arbitrar;
- libertatea de gândire, conștiință și religie;
- libertatea opiniei și a exprimării;
- libertatea întrunirilor;
- libertatea asociațiilor;
- libertatea de a se uni în asociații sindicale;
- dreptul la căsătorie și la constituirea familiei;
- dreptul părinților asupra fetelor de educație și al copiilor lor;
- dreptul de proprietate.

După rezoluția adoptată, curtea supremă europeană trebuie să asigure observarea acestor drepturi.

Țări. Ea trebuie să fie compusă din 9 judecători, asistați de o comisie de anchetă. Toți membrii curții trebuie să fie aleși de adunare și de comitetul ministrilor consiliului european. Rezoluția prevede între altele că nici o națiune nu trebuie să fie reprezentată în această curte cu mai mult decât un singur judecător.

De aici se vede câtă grijă pun țările democratice pentru a se ajunge la o înțelegere egală a principiilor democratice și la o aplicare uniformă a lor.

Aceste drepturi și libertăți, precum și altele care nu sunt înscrise între cele de mai sus (dreptul de a face comerț, dreptul de a se deplasa oriunde, dreptul de grevă, etc.) sunt prevăzute prin legi speciale în toate țările democratice și sunt practicate peste tot.

Pe când democrația face pași temeinici în direcția înțelegerii dintre popoare și oameni, cu tendința de a rezolva pe cale pașnică problemele care provoacă desbinările dintre națiuni, ce se întâmplă în câmpul al ideologiei comuniste?

Acolo, în mod practic, omul — ca individualitate — dispăre; el constituie un număr într-o colectivitate pusă în serviciul statului. Nu are voie să vorbească și să scrie decât ceea ce i se îngăduie de stat; nu are voie să se deplaseze dintr-o localitate în alta decât cu aprobarea autorităților, dacă a primit ordin de mutare, sau este trimis în interes de serviciu. Nu există libertatea întrunirilor, a conștiinței și a religiei; deși cetățenii au dreptul să se căsătorească, religioși și să-și boteze copiii, s'au pus în schimb taxe atât de oneroase pentru puna mamei populației, încât acest drept practic nu poate fi exercitat. Dreptul de proprietate a fost desființat, iar în țările aliate satelite acest drept este din ce în ce mai redus. Dreptul de a face comerț individual a fost abolit, tot comerțul fiind în mâna statului. Astfel, cultura, religia, economia, viața socială, politică, totul este luat și condus de stat. Pentru a obliga pe cetățeni să se supună acestor măsuri draconice, s'a instaurat un regim de teroare polițienescă. Necurajarea domnește peste tot, iar suspiciunea trăiește până și în mijlocul familiei. Dar ce este mai grav, ideologia comunistă cu practicile ei oprimate și regimul de conducere polițienescă, nu are un caracter național; ea nu se limitează numai în cadrul Rusiei, ci este aplicată astăzi în țările supuse acestora și are tendințe expansioniste în toată lumea, în toate țările de pe toate continentele pământului s'au organizat partide comuniste puse în serviciul Rusiei, care subminează puterea de organizare pașnică a țărilor și albește spiritul de combativitate și dragostea de patrie a cetățenilor respectivi.

Aceste forțe comuniste au drept scop de a urma în momentul convenit instaurarea puterii sovietice — rusești, în țările subjugate încă acestei puteri. Căci în ultima analiză, comunismul nu este altceva decât o armă formidabilă în mâna Rusiei, cu care aceasta caută să-și întindă dominația peste întreg pământul.

Cine a studiat puțin istoria Rusiei, știe că în secolul al XI-lea Rusia era compusă din multe principate și ducate, între care unul din cele mai economice era ducatul Moscovei. Acest ducat și-a început de atunci cuceririle, cari au fost continuate cu perseverență sub toți țarii, cu întrerupere de circa 160 de ani în secolele 13 și 14, când toate principatele slave au fost sub dominația tătară.

Rusia comunistă nu face altceva decât să se mențină pe linia cuceririlor vechiului imperiu rus, cu deservirea agravată că, pe când cel mai mare țar, Petru cel Mare, dorea întinderea stăpânirii rusești până la Constantinopol și Teișt pentru a avea ieșire la Marea Mediterană, Rusia comunistă vrea cucerirea întregii lumi.

Pentru a-și ajunge scopul, Rusia paristă își face o armă de propagandă politică din ideea panslavistă, reușind să atragă simpatia tuturor popoarelor slave din estul Europei (Polonezi, Cehi, Slovaci, Croați, Bulgari, Sârbi, Sloveni) aflate pe atunci sub dominația imperiului german, austro-ungar și turc. Pentru cucerirea lumii însă ideea panslavismului nu mai este valabilă și atunci a fost înlocuită cu comunismul, a cărui putere de răscolire a tuturor nemulțumirilor omenirii este incomparabil mai mare, ea atingând nu numai popoarele slave, ci toate națiunile.

Nemulțumiri și ambiții cari să speculeze suferințele omenirii se găsesc peste tot și aceștia servesc — conștient sau inconștient — scopul de dominație mondială al Rusiei, desfășurând în folosul ei o propagandă abilă și susținută.

În „Les marchaux soviétiques vous parlent” Cyril Kalinov, autorul acestei cărți, fost colonel de stat major în Marele Cartier General rus în timpul acestui războiu și care — după cum el însuși spune în prefață — nu mai putea să suporte tensiunea nervoasă excesivă, controlul veșnic și impresia de a te isbi peste tot de un zid, redă teza susținută de mareșalul politic Bulganin, intitulată „Problemele războiului și ale păcii în epoca ultra-imperialismului”, în care Bulganin spune: „Dat fiind spațiile enorme pe care se desfășoară operațiile, este greu să se găsească o soluție pentru criza armată, prin mijloace pur militare. Mijloacele politice — propaganda — devin, în principiu, o armă tot atât de eficace ca și tunurile, avioanele șiarele de luptă. Aceste mijloace provoacă paralizarea armatelor inamice, dizolvând valoarea combativă a soldaților și anihilând autoritatea statelor majore. Ele smulg armatei, însăși osatura organizației sale și a principiilor esențiale ale existenței sale ca forță națională: disciplina necondiționată și ierarhică”. Iar mai departe adaugă: „Propaganda trebuie să urmărească un scop destructiv în ceea ce privește armatele inamice; să se acționeze asupra moralului lor prin toate mijloacele, pentru a descompune unitatea lor interioară și mai ales să se distrugă — în caz de coalitie — unitatea acțiunii statelor majore. Armatele cari își pierd unitatea lor interioară și solidaritatea de acțiune sunt armate „amulate”, deși din punct de vedere militar (armament și efective) ele prezintă încă un oarecare potențial”.

De aici rezultă rolul imens pe care-l joacă propaganda în pregătirea războiului de către Rusia. A distruge moralul luptătorilor adversi și a le slăbi sentimentul dragostei de patrie înainte de a începe războiul, înseamnă că acesta poate fi socotit câștigat pe jumătate, de oarece armata cu astfel de ostași nu mai are suflet; suportul ei moral este inexistent. Soldatul care nu știe pentru ce luptă, sau este convins că-și riscă viața în mod inutil, devine un leș pentru armata din care face parte și o pradă ușoară pentru adversarul hotărât să învingă. Ori, când ai reușit să ai într-o țară democratică, un partid comunist puternic, care cuprinde o parte importantă din populație, implicat o parte tot atât de importantă din efectivul armatei, va fi prietenă a Rusiei. În acest caz este ușor de prevăzut care va fi elanul cu care se va bate această armată într-un eventual războiu cu Rusia. Se poate spune fără nici o exagerare că partida a fost dinainte câștigată de Rusia, deoarece armata adversă pierzându-și unitatea interioară, este o armată amulată.

Dar ideologia comunistă internațională și exclusivistă, neadmitând existența unei alte ideologii care să se dezvolte liber, paralel cu dănsa, atacă prin propagandă, nu numai forțele armate, ci toate zonele de activitate omenescă, slăbind în toate direcțiile și sensurile — încă din timp de pace — pozițiile pe care se sprijină puterile vestice. Oricâte concesii politice și economice s'au făcut, sau se vor mai face de aceste puteri, în speranța că vor ajunge la un acord de pace cu Rusia, acesta nu se va realiza pentru că el nu intră în principiile fundamentale ale comunismului.

Mai mult încă, cu cât vor fi mai mari aceste concesii, cu atât ofensiva ruso-comunistă se va intensifica, căci concesia este justificată, prin care se calcă principiile de dreptate, echitate și onoare, dăruindu-se slăbiciune și nicidcum dorința de pace.

Domnul Dean Acheson a declarat la Londra în zina de 10 Mai a. c. că scopul actualelor eforturi este, să se evite al 3-lea războiu mondial și să se asigure — chiar dacă Europa trebuie să fie împărțită — acelor țări cari și-au păstrat independența lor națională, perspective

de stabilitate și prosperitate. Vor, în același timp, să facă tot ce le în putință, ca această împărțire să nu fie finală și ca familia europeană întregă să poată fi într-o zi reunită.

Dacă într-adevăr acesta este scopul urmărit astăzi de Statele Unite, înseamnă că sunt pe cale să renunțe definitiv la eliberarea țărilor din estul Europei subjugate Rusiei. Oricare ar fi realitatea, acestei declarații constituie o formidabilă piesă de propagandă antiamericană în mâna Rusilor, căci aceștia vor putea spune popoarelor din țările devenite satelite fără voia lor că America i-a părăsit și deci n'au altă soluție decât să accepte încadrarea lor în Rusia comunistă.

Lăsând la o parte marea disperare pe care o asemenea declarație o aruncă în sufletele a 120 milioane de locuitori din aceste țări și admițând că s'ar face și acest imens sacrificiu, transformând milioane de vieți omenesci care au dreptul la libertate, în tot atâtea milioane de jertle pe rugul poftelor niciodată satisfăcute ale molochului rusec, tot nu se vor asigura acele perspective de stabilitate și prosperitate celorlalte națiuni din vestul Europei, despre care vorbește Domnul Acheson.

Acțiunile țării trăiesc astăzi prin sprijinul economic american; în momentul în care acest sprijin va înceta — căci el nu poate dura la infinit, fără să nu periclitare grav echilibrul economic al Statelor Unite — toată construcția economică artificială se va prăbuși și țările europene din vest vor cunoaște haosul ruinei economice, aducător de mari răsturnări politice. Cine va împiedeca atunci Rusia să intre în aceste țări pentru a pune ordine?

de stabilitate și prosperitate. Vor, în același timp, să facă tot ce le în putință, ca această împărțire să nu fie finală și ca familia europeană întregă să poată fi într-o zi reunită.

Dacă într-adevăr acesta este scopul urmărit astăzi de Statele Unite, înseamnă că sunt pe cale să renunțe definitiv la eliberarea țărilor din estul Europei subjugate Rusiei.

Oricare ar fi realitatea, acestei declarații constituie o formidabilă piesă de propagandă antiamericană în mâna Rusilor, căci aceștia vor putea spune popoarelor din țările devenite satelite fără voia lor că America i-a părăsit și deci n'au altă soluție decât să accepte încadrarea lor în Rusia comunistă.

Lăsând la o parte marea disperare pe care o asemenea declarație o aruncă în sufletele a 120 milioane de locuitori din aceste țări și admițând că s'ar face și acest imens sacrificiu, transformând milioane de vieți omenesci care au dreptul la libertate, în tot atâtea milioane de jertle pe rugul poftelor niciodată satisfăcute ale molochului rusec, tot nu se vor asigura acele perspective de stabilitate și prosperitate celorlalte națiuni din vestul Europei, despre care vorbește Domnul Acheson.

Acțiunile țării trăiesc astăzi prin sprijinul economic american; în momentul în care acest sprijin va înceta — căci el nu poate dura la infinit, fără să nu periclitare grav echilibrul economic al Statelor Unite — toată construcția economică artificială se va prăbuși și țările europene din vest vor cunoaște haosul ruinei economice, aducător de mari răsturnări politice. Cine va împiedeca atunci Rusia să intre în aceste țări pentru a pune ordine?

Lecția Coreei (urmăre din pag. 3)

Cu toate filiațiunile sale comuniste, naționalismul asiatic n'a fost totuși eliminat din calculele politicii americane în Asia. Domnul Acheson a desvăluit, acum câteva luni, opiniei publice americane că între Imperialismul sovietic și cel parist există o anumită identitate, care nu va întârzia să provoace disidențe titoiste în rândurile comunistilor asiatici. Prima parte a constatării domnului Acheson e un truism pentru oricine a cunoscut politica sovietică în Asia. Se știe că încordarea dintre Japonia și Sovietici în vara lui 1939, atât de acută, încât numai aventura belicistă a lui Hitler în Europa a împiedicat conflictul inevitabil între cele două puteri pentru stăpânirea Chinei.

Dar disidențele așteptate n'au avut loc, și Mao Tse și Ho Chi Minh măturându-și în repetate rânduri obediența față de Moscova. Ele nu se vor întâmpla nici în viitor, pentru că e probabil ca Rusia să nu treacă la aneșii teritoriale, ca în Europa, ci să se mărginească doar la patronajul ideologic și la exploatarea economică.

Credința domnului Truman că aplicarea programului „Point Four” va slăbi virulența ideologiei comuniste în Asia e întărită desigur și de succesul obținut în Europa de planul Marshall. Însă și din punct de vedere economic, ea și în cazul naționalismului, nu există paralelism între situația din Asia și cea din Europa. Planul Marshall a fost pentru economia europeană epuizată de războiu, numai un catalizator. Armătura industrială rămăsese aproape intactă și n'a avut nevoie decât să fie pusă în mișcare pentru a depăși randamentul dinaintea de 1939. În Asia structura economică și socială nu diferă mult de cea feudală. Industrializarea acestor regiuni izolate nu s'ar putea

Dar chiar dacă n'ar veni haosul economic, când popoarele acestor țări vor vedea că s'a renunțat definitiv la salvarea esenței, își vor da seama că în curând le va veni și lor rândul și nu le rămâne altceva de făcut decât să se pregătească sufletește pentru acceptarea stăpânirii rusești; în orice caz, ideea comunistă va găsi cale deschisă în inimile multora dintre aceia cari acum sunt refractari acestei idei. În fața unei nedreptăți care vine din afară, omul reacționează atâta timp cât în sufletul lui mai dăinuiește un dram de speranță în repararea nedreptății; dar dacă ajunge la convingerea că această nedreptate este o înstatitate care nu poate fi schimbată, orice reacțiune încetează.

Astăzi Rusia sovietică digereă țăările din estul european și pe măsură ce această digerație se apropie de sfârșit, ea pregătește înghițirea restului european. Dacă țările cari acum sub greutatea cortinei de fier nu vor fi salvate, celelalte țări europene rămase încă libere vor intra mult mai repede în puterea comunistului; dorința de rezistență a acestora va fi anihilată de constatarea evidentă a inferiorității lor față de Rusia și de pierderea spectanșului într-un sprijin salvator american.

Și atunci America va asista la reunirea familiei europene, dar nu într-o federație de state libere, ci înglobate imperiului rusesc sub acemul ideologiei comuniste. Dacă însă America nu vrea acest lucru, ciocnirea între democrație și comunism este evidentă, căci numai o singură condiție trebuie să fie satisfăcută pentru a se împiedeca războiul: cedarea de bună voie și renunțarea la orice opoziție în fața Rusiei. Altfel războiul este inevitabil.

de nord și activitatea înverșunată a partizanilor din dosul liniilor americane arată limpede orientarea naționalismului coreean și transformă conflictul din Coreea, cu toată intervenția spectaculoasă a Națiunilor Unite, în ceea ce este de fapt: un duel între Sovietici și America. Oricare ar fi rezultatul acestui duel, lecția din Coreea va fi destul de utilă pentru Americani, dacă vor ajunge în sfârșit la concluzia că numai în Europa naționalismul e o redutabilă forță anti-comunistă.

Ofensiva adevărului

(urmăre din pag. 3)

au funcționat atunci când trebuia să nu se facă nedreptăți. Adevărul împune această, pentru că acest adevăr trebuie să facă dreptate și nu să cante un iluzoriu și labil echilibru.

Dar dacă viațana inferioară umană poate să aibă anumiți deficiențe, dacă etica internațională poate fi anumiți alături de către egoism, premederea politicii trebuie să nu scape din vedere pericolul iminent. Căci o dată douăzeci de milioane de oameni redau Sovietelor puterea de a asigura și instinctul de conservare li poate împinge să-și caute salvarea de ceaială parte. În două zecile de ani politici de primărie ce se ridice amenințarea pentru Europa? Și dacă Europa este comunistă intrarea Statelor Unite ale Americii în viața ei le este ostilă. În extremul Orient, la Vest, imensa masă chinată bolșevică, peste Atlantic o Europă dupădămoasă, iar la mijloc America prinsă într-un clește, între comunismul generalizat și criza economică ce se va genera. Unde mai poate fi salvarea?

Problema singurilor Europei de dincolo de cortină, din glăsurile comunistului nu este nu mai o problemă de bună înțelegere, o dorință de elementară etică, ci un act de premeditație și prudență politică.

Planul care se poate apela la îngrijirea cu Sovietele că se imaginea corinții nu este decât un narcotic al singurului de apăsare și al instinctului de conservare. Acesta dăruie o mărșă și Sovietele, dar nu în vederea înțelegerii, ci în vederea subjugării tuturor celor ce se vor lăsa lașități în narcotici dăruie.

Nu astfel de iluzii sunt necesare ci înțelepciunea care să înțeleagă că numai o federație poate asigura pacea și deci viața.

Asasinatele de la Timișoara

(urmăre din pag. 7)

gului Bajusz, vechiu membru al organizației comuniste din Banat. Ori partidul a pus ca totuși în alta lume motivele săngeroaselor orgii ale miloșului partizan, promova director de fabrică, Bajusz fusese împotrimit de partid să coopereze la atragerea în cursă a celor care intenționau să erideze Republica Populară. Îngim în țările imperialiste. Asasinarea acestora la frontiera constituie un sistem de înclădare pe deplin justificat, orice „reacționari” sau „fascisti” meritând alt tratament, iar faptul că Bajusz le făcea până la pielea nu era decât un procedeu legitim de conflictare de lumuri burgheze.

Rezultatul acestei răstălmăciri dialectice a aceluși instig de asanare a fost punerea în discuție în libertate, a ferociei perche și comploturilor care fuseseră arestată până în vremea când ne-au fost transmise aceste informații — la începutul lunii Mai — populația orașului Timișoara încă nu se revenise din atepușă provocată de această sinistrită afacere. Multe din familiile celor dispăruți în ultimele luni și de care se credea că au trecut peste graniță, sunt terorizate de mârșăria în pînă vină soare lor, peșea pînătrând deere absență asupra marelui rectoratului lui Bajusz. Într-un timp, detectarea probelor, a probelor cu investigații revoluționare considerată crescută, condusă de fabrică „Meșter”.

"Dacă salvați sufletele noastre" asta vrem
cât mai curând peo țărani jurem a le mai jurem
salva pe ale noastre.

In drum spre Roma

În momentul când încheiem ziarul nostru un grup numeros de Români din Germania și Austria sunt în drum spre Roma, unde împreună cu alții cari pleacă din Franța și întâmpinați de cei așezați de mai multă vreme în Italia, ca din patru părți ale lumii, se vor strânge în Basilica Sf. Petru, ca să se roage pentru neamul lor crucificat și pentru victoria întregii creștinătăți.

Faptul e de o importanță deosebită în împrejurările excepționale pe care le trăim. Acest congres al Românilor priebești — căci e singura denumire ce se potrivește masei impozante de compatrioți cari își dau întâlnire la Roma — se ține sub auspiciile Anului Sfânt, an menit să sângode conștiința lumii creștine și să o facă mai primitoare de har și de adevăr.

Niciodată ca în zilele noastre, când stăm între furtună și nefurtună, când zarurile sunt aruncate pentru toate valorile umanității, împărțirea sufletelor din darurile Bisericii n'a devenit mai necesară și mai simțită. Când primejdia se apasă, când falăirile răului se abat asupra noastră, nicăieri nu putem găsi reazăm mai sigur decât în instituția unde e depozitată pentru veșnicie jertfa lui Christos. „Îndrăzniți, cu am biruit lumea” ne spune Christos. Același mesaj nu-l repetă și Biserica de două milenii. Să îndrăznim în mărturisirea adevărului, în eroica hotărâre a muceniciei și sacrificiului și teribila conspirație care se urzește în răsărit împotriva indivizilor și a popoarelor se va prăbuși.

Iată un alt lucru minuat care se petrece cu acest pelerinaj. Participanții aparțin amânduror confesiunilor românești. În învolburarea prin care trecem se afirmă tot mai mult unitatea creștină a neamului — paralel de altminteri cu ceea ce se întâmplă în întreaga lume creștină, unde contactele și apropierile se multiplică și se definește tot mai clar linia unui front unitar contra tendințelor materialiste și ateiste. Lovitura care s'a dat împotriva bisericii unite din țară e resimțită deopotrivă și de ortodocși. Ei știu că măsura nu e luată împotriva unui cult oarecare, ci e o etapă de distrugere a neamului și a ființei lui creștine. Apărând împreună cu uniții în cetatea Sf. Petru, ortodocșii condamna mijeliile ce s'a săvârșit împotriva bisericii dela Blaj și împotriva bisericii catolice în genere și aduc un omagiu vibrant martirajului prin care trec aceste biserici.

Pelerinii români, uniți „în cuget și simțiri” merg la Roma și cu nădejdea să vadă pe Sfântul Părinte și să-i aducă prinosul de recunoștință și de dragoste. Capul suprem al catolicismului a devenit astăzi un îndrumător spiritual al întregii lumi. Chiar cei ce nu-l recunosc pe plan religios, trebuie să fie de acord cu curajoasa atitudine ce a luat-o în problemele timpului. Deciziunile Vaticanului corespund cerințelor intime ale oricărui creștin. Prin glasul Sfântului Părinte s'a rostit conștiința întregii lumi. Numai pe această cale se poate continua istoria: salvând omul de nivelare și distrugere a ființei sale lăuntrice, salvând popoarele dela descompunerea lor într-o masă socială amoră.

Poate va ieși din acest pelerinaj și ceva ce nu ne-a fost dat să trăim până acum în emigratia românească: mai multă înțelegere între Români priebești. Poate că aerul sacru al Romei va mai potoli dușmăniile politice și fiecare pelerin se va întoarce cu gândul să contribuie la realizarea mult doritei unități românești.

Comitetul internațional al Refugiaților. — Cu scopul de a realiza o colaborare între diferitele grupuri naționale de refugiați din Austria, delegații alei de douăsprezece grupuri etnice au constituit la Salzburg un Comitet Consultativ Internațional al refugiaților, denumit International Refugee Consultative Board. Cele douăsprezece grupuri etnice sunt: Bulgarii, Cehii, Estonienii, Letonii, Lituanienii, Polonii, Români, Ruși, Slovaci, Ucrainenii, Ungurii și Jugoslavii.

Statutul comitetului încorporează principile libertăților democratice înscrise în Charta Atlanticului. Delegații se vor strădui să elimine dintre națiunile participante orice sentiment de dușmănie și vor căuta să exprime pe orice cale

Cum se face o unire

(urmăre din pag. 9)

dacă ea fi în conflict cu voința Țării, deci și aici este de observat că fără încrederea celor din exil, efortul celor care vor să conducă lupta din afară către înălțare, este condamnat la sterilitate. Care însă poate să fie principul în numele căruia partidele democratice se pot opune stabilirii pe căi democratice a unei conduceri locale, pentru nevoi locale? Tot pentru mai târziu consemnăm aici că manifestările naționale ale Românilor au fost etichetate ca „agitatie” iar alegerile de conducere locale ca făcute „de mase fără discernământ”.

La numai câteva luni după constituirea Comitetului Național, lipsa lui de activitate a devenit evidentă, iar acțiunile din comunitățile românești vizibile. Toată lumea a început să vorbească de necesitatea de a realiza unirea tuturor Românilor. Îndemnul la unire vin de jos, din rândurile celor fără posturi de răspundere în această apă zisă rezistență românească din afara hotarelor. Este încă o fază de naivitate când se mai crede că problema este de a demonstra convingător necesitatea din punct de vedere național a acestei uniri. S'ar părea că dacă toți ar fi lămurii asupra acestui punct, s'ar putea aduna în jurul unei mese unde să se înlăture toate diferențele, care sunt de minimă importanță.

Este adevărat că una din metodele prin care se poate ajunge la o formulă de uniune națională este stabilirea unui compromis între diferitele interese, programe sau concepțiuni divergente. Dar pentru ca un compromis să fie principal posibil trebuie să existe un interes comun pentru stabilirea lui și un minimum de valori comune. Există un interes comun atunci când nici una din părțile în prezență nu poate să le domine pe celelalte reunite, și când nici una nu este destul de puternică pentru a-și realiza integral obiectivele. Prin concesii reciproce asupra punctelor mai puțin importante se asigură realizarea celor importante. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil se mai cere și cea de a doua condiție, a unui minim comun. Între două forțe antagoniste, opuse pe fiecare punct înțelegerea nu este posibilă.

Aceste două condiții nu sunt îndeplinite în emigratia românească pentru a se ajunge la o

formulă de compromis atotcuprinzătoare și unificatoare. Nu există nimic comun fiindcă pe de o parte principul cardinal este politica brațelor încruciate, a așteptării unei soluții care să vie dela sine sau prin mila marilor aliați, iar de cealaltă parte se crede în necesitatea contactului cu lupta subterană din țară și în coordonarea eforturilor din afară cu cele din lăuntru. Dar nu este nici un interes comun: oamenii care au asumat conducerea destinelor românești au convingerea că sunt astăzi singurele persoane agreate, iar mâine în țară, singurele persoane cărora li se va îngădui să se manifesteze politic. Interesul este tocmai de a împiedeca orice acțiune pozitivă a celorlalți, de teama că mâine va fi o acorajie împotriva lor. Lucrurile acestea sunt dovedite prin istoria tratativelor pentru formarea Comitetului Național; prin declarațiunile oamenilor care îl compun; prin activitatea sau lipsa lui de activitate; prin existența lui precară (se rupe? nu se rupe?); prin calitatea oamenilor pe care îi investește cu autoritatea sa.

Este un nou examen și o nouă cădere a oamenilor care au mai căzut și la alte examene ale istoriei: totala absență în problema reconstrucției economice după primul război mondial; asasinarea tineretului național; slugăria și lichenismul în fața dictaturii; lepădarea de războiul împotriva comunismului; colaborarea, până la primirea piciorului în spate, cu comunismul.

Există însă și o altă cale pe care se realizează unirea. Numai în națiunile condamnate pieirii, carența păturii conducătoare este acceptată cu apatie. În națiunile viguroase, această carență stârnete indignare și produce criză. Forțe noi se ridică și oameni noi asumă conducerea, legitimându-se prin acțiunile lor și polarizând în jurul lor tot ceea ce națiunea are încă viu și sănătos, răspândind în jur entuziasm și încredere. Unirea se produce atunci prin eliminarea celulelor moarte.

În condițiile de clandestinitate specifice țării actuale, lupta se duce fără profesioniști șomotoase de credință, cei care vor să participe, după puterile lor, putând găsi calea pentru a o face.

și să întărească sentimentul de lealitate al refugiaților față de puterile apusene și față de țările care le-au acordat azil, precum și fidelitatea lor față de libertate și democrație. Ei își propun deasemenea ca să întrețină între exilați speranța că liberarea țărilor lor se va realiza printr-o înțelegere prietenească între națiuni.

Reprezentat al Românilor în acest Comitet Internațional este Dl. Paul Train, președintele Comitetului român din Salzburg.

Succesele artiștilor români. — Dl. Paul Mazilu, cunoscutul tenor al Operei Române din Cluj, a cântat în ziua de 12 Mai în orasul Jun-dia din Brazilia, sub patronajul societății Cultură, iar în ziua de 14 Mai la postul de radio TUP, reportând un frumos succes atât în bocșile de operă executate, cât mai ales, cu român-tele românești, prezentate pentru prima dată publicului brazilian.

Românii în Australia. — În ultimile luni au emigrat în Australia cca treisute de Români, cari au fost răspândiți, pe baza contractelor de muncă semnate de ei, în numeroase lagăre pentru învățarea limbii engleze și adaptarea la noile condiții de viață. Risipirea aceasta pe întreg cuprinsul continentului australian face ca stabilirea legăturilor dintre emigranții români să fie deosebit de dificilă. Totuși după învingerea greutăților de început, ei au început să aștepte unii de alții, să se caute și să se găsească, pentru a putea pași la organizarea de manifestații românești.

S'a obținut organizarea unui program săptămânal de muzică românească la posturile australiene de radio, conducerea acestui program fiind încredințată unui Român.

Se proiectează acum constituirea unui club românesc în Sydney, pentruca astfel conaționali noștri să aibă un loc unde să se poată strânge și cunoaște mai bine.

Deschiderea cantinei din Salzburg. — Salzburg-ul fiind primul post de ajutor pentru Români care reușesc să scape în Aposul liber, încă de când s'a anunțat încetarea asistenței de către I. R. O., s'a pus problema ajutorării celor noi sosiți.

După ce în Septembrie trecut, Misiunea Romana Unită din Austria a deschis un cămin unde au fost găzduiți majoritatea celor trecuți de atunci prin Austria, un al doilea pas însemnat a fost făcut acum prin deschiderea cantinei.

Din inițiativă proprie, în tot cursul iernii și primăverii, refugiații adăpostiți în Cămin au transformat un fost adăpost anti-aerian, în bucătărie și frumoase săli de mese care au fost admirate de toți streinii care au vizitat cantina. Energia neobosită a Părintelui Müller a reușit să creeze mijloacele necesare pentru ca această cantină să poată funcționa. Se servește, la prânz și seară, o masă românească, foarte consistentă, gratuit pentru cei lipsiți de mijloace, la un preț foarte modest pentru ceilalți români.

Pentru a asigura funcționarea cantinei, Pr. Dr. Müller, împreună cu toate organizațiile românești din Austria (cu excepția Caromanului care consideră aceasta ca o acțiune politică) a lansat un apel către toate organizațiile de asistență și către toți Românii, oameni de bine, cu rugămintea de a sprijini cantina prin donațiuni de alimente.

Congresul bisericesc al Episcopiei Ortodoxe Române din America. — Consiliul episcopal al Episcopiei Ortodoxe Române din America a convocat pentru zilele de 2-4 Iulie congresul bisericesc al episcopiei în orasul Philadelphia.

Se va dezbate raportul consiliului privind situația bisericii ortodoxe din America, precum și raportul asupra demersurilor făcute pentru întregirea postului de episcop titular.